

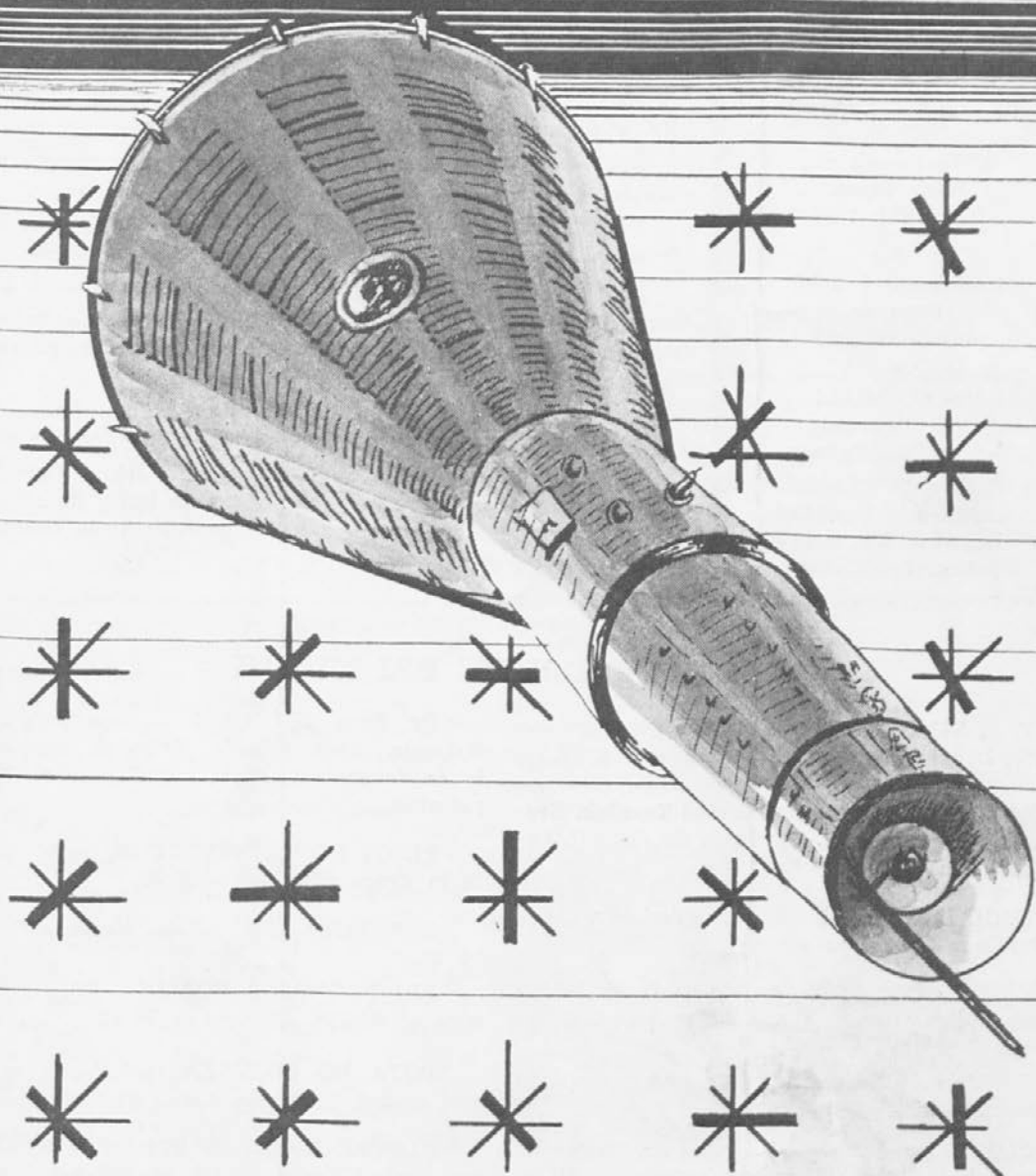
1966

ŠTEV. 3

MAREC

LETO XV.

MISLI

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

POLEG SPODAJ NAŠTETIH KNJIG

imamo zopet v zalogi naslednje:

SKOZI LUČI IN SENCE. I. del. Spisal Ruda Jurčec. Knjiga, polna podob iz naše narodne preteklosti. — £ 1-0-0.

LJUDJE POD BIČEM, slavna povest Karla Mauserja, 1. in II. del. Vsak po 30 šil. (Tretji del je šele v pripravi.)

LJUBLJANSKI TRIPTIH, moderna povest, spisal R. Jurčec. — £ 1-0-0

GORJANČEV PAVLEK, spisal Mirko Kunčič. Opisuje čaroben izlet iz Argentine v Slovenijo. — £ 1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOV. — Zbirka najboljših črtic iz emigracije. Izdala SKA v Argentini. £ 1-0-0.

DHAULAGIRI. Doživljali Slovenca v himalajskih gorah. Izdala SKA v Argentini. — £ 1-10-0.

SIVI DNEVI — spisal Marko Kremžar. Silno napeto pripovedovanje. — £ 1-0-0.

DANTE-PEKEL. — Izdala SKA v prevodu Tineta Debeljaka za 700 letnico pesnikovo, ki jo je slavil ves svet. — £ 1-0-0.

L J U D J E. Zbirka povesti Narteja Velikonja. — £ 1-0-0.

RICCIOTTI: ŽIVLJENJE JEZUSOVO. Ta krasna knjiga nam je že parkrat pošla, zdaj jo spet imamo. Cena £ 2.10.0, po pošti dva šilinga več.

MARIA V ŽIVLJENJU CERKVE. Spisal v domovini prof. Vilko Fajdiga. Dobili smo knjigo prav te dni. Cena 13 šilingov s poštnino.

IGNACIJ KNOBLEHAR. — Spisal dr. Fr. Jaklič. Opisuje delovanje slovenskih misijonarjev pred več ko sto leti v današnjem Sudanu, ki danes stoji v ospredju svetovne politike. Cena vezani knjigi £ 1-0-0, poštnina dva šilinga.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

F. S. FINŽGAR III in IV. Cena \$2.00, poštnina 15c. Drugi Finžgarjevi Zbrani spisi so pošli.

BOŽJA PLANINA, spisal Metod Turnšek. Krasna zgodovinska povest o začetkih Sv. Višarij. Cena (nevezani) \$1.50 s poštnino.

SOCIALNA EKONOMIJA, spisal dr. Ivan Ahčin. Cena \$3.00 s poštnino.

KAR PO DOMAČE. — Zelo zanimiva šaljivo poučna knjiga. Baragova založba v Argentini. — £ 1-0-0.

DOMAČI ZDRAVNIK. Knajpova zdravilna metoda z vodo. — Šilingov 15.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak rešuje v knjigi razne človekove težave. — Šil.10.

Dr. Fran DETELA I. — Ima povesti: Malo življenje, Kislo grozdje, Prihajač, Gospod Lisec in še druge. — Vezani knjigi je cena 30 šil. s poštnino.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sveta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja — 10 šil.

PRI PODNOŽJU BOŽJEGA PRESTOLA, roman, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

POTA DO ČLOVEKA, psihologija občevanja med ljudmi. Spisal dr. Anton Trstenjak. — 10 šil.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

ZA VESELO ALELUJO, VERO, UPANJE, LJUBEZEN!

Ksaver Meško

LUČ VELIKONOČNEGA JUTRA je bila luč božja, ki je ožarila vse z božjo resničnostjo. To je veselje in sreča velikonočnega dne — neminljiva sreča. Velika noč je dan vere, upanja in ljubezni.

Vera je luč, Luč božja, ki sveti skozi vse mrakove, temote, noči tega življenja. In Velika noč je božje potrdilo te vere, ki jo je mrak velikega petka hotel zadušiti, a je velikonočno jutro vzplamtela s tako močjo, da so kakor mrtvi popadali vojaki, ki bi naj to luč varovali v temi groba. O Jezus, pomnoži našo vero!

Velika noč je podlaga našega upanja. Zakaj so milijoni mučencev prvih stoletij šli s takim pogumom, s takim veseljem v smrt? Ker so upali na večno plačilo, na blaženo svidenje z njim, ki je šel v smrt pred njimi in je pred njimi vstal in šel v večno življenje. Njim in vam vsem velja: "Pojdite za menoj!"

Velika noč je dan naše ljubezni. Ljubezni pravičnih, ljubezni zablodnih, ki so se povrnili, vrnili po velikonočni spovedi. Ljubezen je plamen, je ogenj. Ljubezen, kakor je bila ljubezen apostola Janeza, ki je brez strahu stal pod križem; ki je s hrepenenjem hitel h grobu, prvi stopil v grob. Ljubezen, kakršna je žarelo in živela v srcu Marije Magdalene, ki se ni mogla ločiti od groba in je jokala pa slišala osrečujoči glas Gospodov "Marija!" Ljubezen, kakršno je skrival v srcu Peter, ki je Gospoda sicer zatajil, a se mu je Gospod prvemu izmed apostolov prikazal: "Gospod je res vstal in se prikazal Simonu" (Luka 29,34), so povedali

apostoli učencema, ko sta se vrnila iz Emavs. Največja pa je ljubezen.

Velika noč ni samo spomin dnevnega dogodka. Velika noč je sedanost, krvavo potrebna sedanost. Ko je pa sedanji svet — svet bolnega nemira, svet, ki zanika vse lepo in dobro, svet, ki sovraži luč! Luč je pa Resnica, je Bog — in to je oznanilo, ki smo ga od njega slišali in ga vam oznanjam: Bog je luč in teme ni v njem nobene, piše Janez svojim vernikom. Svet, ki oznanja svobodo, vsiljuje suženjstvo, ki kaže slepilo srečnega življenja, prinaša smrt.

V teh dneh nemira in zablod je potreben Kristus vstali, ki je premagal laž — "drugim je pomagal, sam sebi ne more" — ki prinaša mir — "mir vam bodi" — ki pomaga trpečim, ker je sam trpel, ki lajša smrt, ker je sam umiral v najhujših bolečinah, in dokončno zmagoslavno obljubil:

"Zaupajte, jaz sem svet premagal."

Surrexit Dominus
ve-re, Al-le-
lu-ia

Vsevi svetlahkom,
bratem in prijelo
ljubi plima, naj jim
vstali Trohica per-
ano svca in božjega
misa.

UREJNITVOSTI IN UPRAVA

KONCIL JE DAL IZJAVE O JUDIH

APOSTOL PAVEL JE ZAPISAL V LISTU DO RIMLJANOV: "Nikomur ne bodite nič dolžni, razen da se med seboj ljubite . . ." To naročilo velja še posebno dandanes. Svet je postal majhen in ljudje, pa tudi celi narodi, se vedno bolj zavedamo drug ob drugega. Napetosti naraščajo. Vojno lahko prepreči samo živa zavest, da smo vsi bratje in sestre med seboj, vsi otroci istega Očeta.

Ako danes naročamo: "Ljubite se med seboj", ne moremo misliti samo na one, ki z njimi vsak dan živimo. Naše ljubezni, ki smo jo prejeli od Kristusa, morajo biti deležni vsi ljudje. Ker kot katoličani posedujemo polnost resnice, imamo še toliko večje obveznosti, da delamo za mir na svetu.

Tega se je zavedal koncil v Rimu in vsi zbrani škofje. Zato so spregovorili tudi o odnosih Cerkve do mohamedancev in Judov. Razmerje do obojih je danes v velikem svetu zelo pereče. Podobno je razmerje med ljudstvi različnih ras. Na primer med belimi in črnimi v USA.

Največji del izjave je posvečen Judom. To je razumljivo iz dvojnega razloga. Prvi je: povezanost katoliške Cerkve z Judi v stari zavezi. Stara zaveza ni odpravljena. Kristus jo je dopolnil. V stari zavezi je Bog začel izvajati svoj načrt za rešitev človeškega rodu. Zato je judovska vera med vsemi nekrščanskimi verami najbližja katoliški Cerkvi. Seveda je med Cerkvijo in judovstvom še vedno nepremostljiv prepad, a pred očmi moramo vedno imeti namen koncila, ki je izražen v "Izjavi". Cerkev prav nič ne odobrava judovstva kot vere, a z Judi je treba sodelovati za skupni blagor človeštva kot z vsemi drugimi ljudmi. Moramo jih tudi spoštovati kot osebe in kot brate, ki tudi izhajajo od nebeškega Očeta. Razumljivo je, da se mnogi moralni nauki katoliške Cerkve strinjajo z judovskimi nauki, saj je Kristus sam dejal, da ni prišel razvezat postav (stare zaveze), ampak jo dopolnit. Cerkev se prav dobro zaveda besed apostola o svojih sorojakih: "Njihovo je sinovstvo in veličastvo in zaveza in postavodaja in božja služba in obljube; njihovi so očaki in od njih je po telesu Kristus" (Rim 9, 4-5), Sin Device Marije. Cerkev tudi ne pozablja, da so apostoli, stebri Cerkve, kakor tudi večina prvih učencev, ki so prvi oznanjali Kristusa, bili po rodu Judje.

Sveto pismo spričuje, da Jeruzalem ni spoznal časa svojega obiskanja; tudi Judje v velikem šte-

vilu niso sprejeli Kristusa; mnogi so se upirali razširjenju evangelija. A vendar, pravi koncil, Bogu so Judje ljubi zaradi njihovih očetov; Bog se ne keša zaradi darov, ki jim jih je delil.

Ker je skupna dediščina Judov in kristjanov tako velika, zato koncil hoče gojiti in priporočati medsebojno razumevanje in spoštovanje, ki je v prvi vrsti dasj svetopisemskih in bogoslovnih študij pa tudi bratskih razgovorov.

Res je, da so judovske oblasti in oni, ki so jim sledili, zahtevali Kristusovo smrt. Vendar pa ne smemo dolžiti vseh Judov za to, kar se je godilo v Kristusovem trpljenju; ne smemo dolžiti vseh Judov, ki so tedaj živeli, pa tudi ne današnjih.

Čeprav je Cerkev novo božje ljudstvo, vendar ne smemo Judov slikati kot od Boga zavrženo ali prekleto ljudstvo, kot da bi bilo to razvidno iz svetega pisma.

Temu sledi kratek odstavek, ki pove, da se je v tem veliko zagrešilo pri verskem pouku in pridiganju, kar je pa milo povedano, vendar pa toliko jasno, da vidimo, da se v prihodnje ne sme to dogajati. Sami so poslušali pridige o krutih Judih, ki sproščajo vso svojo hudobijo v mučenju Kristusa. To se je dogajalo zato, ker ni bilo dovolj povdarka na vzroku Kristusove smrti in je bilo premalo upoštevano bistveno zlo greha. To je tudi povzročalo neprijazno razpoloženje kristjanov do Judov.

Cerkev odklanja vsako preganjanje človeka, tudi preganjanje Judov in sleherni sovraštvo do Judov vseh časov, pa naj to sovraštvo neti kdorkoli.

Cerkev je vedno učila in uči danes, da je šel Kristus prostovoljno v smrt za grehe ljudi in v ljubezni do ljudi, da bi vsi dosegli zveličanje. Zato je odgovornost cerkvenega pridiganja oznanjati Kristusov križ kot znamenje vse obsegajoče božje ljubezni in kot vir, iz katerega teče sleherna milost.

Ne moremo imenovati Boga Očeta vseh, ako ne ravnamo s slehernim človekom kot z božjim otrokom, ki je ustvarjen po božji podobi. Vsako zapostavljanje človeka zaradi rase, barve, življenjskih pogojev ali vere je tuje Kristusovemu duhu. Za sklep navaja "Izjava" besede, ki smo jih slišali preteklo nedeljo pri mašnem berilu: "Živite . . . kolikor je na vas, z vsemi ljudmi v miru". (P. Furtunat v Amer. Sl.)

BIL JE ŽALOSTEN POGREB

Ivanka Kariž

KAR NAPREJ SE MI VRAČAJO SPOMINI v preteklost in zdaj so se mi ustavili ob tistem pogrebu, ki sem ga pred mnogimi leti videla prav na veliki petek. Do tega pogreba je prišlo tako:

Ob cesti na Krasu blizu Sežane je stala majhna hišica. V njej sta živela mož in žena s tremi otroki, dvema sinoma in eno hčerko. Na žalost je bil mož hud pijanec. Vse, kar je zaslužil, je sproti pogнал po grlu. Razgrajal je in razbijal ter pretepal ženo in otroke. Zato so se otroci še zelo mladi odpravili po svetu. Doma je bila revščina, da je bilo joj. Dokler so bili otroci majhni, jih je mati stiskala skupaj na eno samo posteljo, pa to ni moglo iti kar tako naprej. Zbežali so pred očetom in revščino doma.

Možu se kljub temu ni nič zganilo v sre. Svoje pijansko življenje je nadaljeval. Bil je že strah cele vasi. Posebno otroci smo se ga bali in se skrivali pred njim. Tudi med odraslimi ni imel nobene prijatelja. Kolikor se spominjam, je srečaval ljudi skoraj samo v gostilni in se zmerom spet z njimi prekeal. Nobene dobre in pametne besede si ni vzel v premislek.

Nekega dne se je vračal iz gostilne in in se drl na ves glas, da je lahko vsa vas slišala: Kdo

bo meni branil, če hočem jesti meso na veliki petek? Jaz sem sam svoj gospodar in delam, kar hočem. Veliki petek gor ali dol, jaz bom jedel pršut. Kdo mi bo branil, a?

Pa se je zgodilo, da ni dočakal velikega petka. Ne spominjam se, kako ravno je bilo, vem pa, da je nenadoma umrl kak dan poprej. Vso vas je globoko pretresla njegova smrt. Ležal je na mrtvaškem odru prav na veliki petek in prav tako osamljen, kot v življenju. Pravili so, da je bil ves od miši objeden, ker ni bilo ljudi ob njem. Zakopali so ga nekako mimogrede in od ust do ust se je širil znani izrek: kakoršno življenje, takšna smrt.

Skoraj vsako leto se mi vrača spomin na tega nesrečnega človeka, ko se bliža veliki petek. Nehote pomislim na to, da ni bil edini na svetu, pa tudi ne edini med našimi rojaki, ki se je drznil na sam veliki petek jesti meso.

Zgodba, ki sem jo napisala, je popolnoma resnična. Naj bi pomislil nanjo vsak, ki se zaveda, da je veliki petek spet enkrat prav blizu pred nami. Kot rečeno, zgodba je resnična, pa ne edina. Tudi drugod se je kaj takega že zgodilo. In se prav lahko spet zgodi. Bog daj, da bi noben naš rojak ne postal "junak" take ali podobne zgodbe!

POZDRAVLJENE MED NAMI!

P. Bazil, Melbourne

KO SO PRED LETI ZAČELE izhajati naše avstralske "Misli", si verjetno niti urednik ni upal misliti, da bodo nekoč prinesle tale pozdrav. Komu velja? Prvi redovni družinici slovenskih sester, ki je prav te dni na poti proti Avstraliji, da zgorje ledino karitativnega dela med našimi izseljenci.

Dolgo časa je vzelo, da je stvar dozorela. Mnogo pisem je romalo iz Melbourne v domovino in iz bele Ljubljane k nam. Sestre, ki so med vojno in po vojni izgubile svoje ustanove, je bilo treba šele iskati. Našel sem jih v raztreseni pa vendar duhovno tesno povezani družinici **franciškanskih sester Brezmadežne**, ki smo jih pred vojno imenovali bistriške šolske sestre in so plodno delovale po vsej domovini. Tik pred izbruhom vojne so odšle prve izmed njih v kitajske misijone. Takrat je bilo v načrtu, da bi postale prva slovenska misijonska kongregacija z imenom "**Baragove sestre**". Zdaj bodo v nadomestek za misijone dobile delo med izseljenci.

V maju lanskega leta sem govoril z melbournskim nadškofom Justinom Simondsom, ki je z veseljem odobril prihod sester v nadškofijo. Msgr. Crennan, glava katoliškega emigracijskega urada, je uredil vse potrebno z avstralskimi oblastmi, jaz pa sem medtem že iskal primerno hišo v bližini Baragovega doma in naše doboče cerkvice. Našel sem jo komaj nekaj minut hoda od nas. Dne 2. julija, na praznik Marijinega obiskovanja, sem podpisal kupno pogodbo za prostorno rezidenco, ki je s tem dnevom postala SLOMŠKOV DOM, lep doprinos k našemu slovenskemu katoliškemu središču v Kew. Depozit je bil dar osebno nepoznanega avstralskega dobrotnika iz Sydneya, ostalo je na garancijo nadškofije posodila banka. Lastnik Mr. C. C. Clarke je dobil denar v roke ravno na praznik žalostne Matere božje dne 15. septembra ter se proti koncu meseca izselil, mi pa smo začeli počasi popravljati in urejevati. Hvala Bogu, zdaj je Slomškov dom pripravljen, da sprejme prve slovenske sestre.

Prepričan sem, da sestram dela ne bo manjkalo. Oskrbovale bodo otroški vrtec (Child Minding Centre), ki sosedom sicer ni po volji, a upam, da so več ali manj odstranjene vse ovire. Vodile bodo slovensko šolo z vso aktivnostjo med našo mladino, ki je s tem v zvezi. Obiskovale bodo naše bolnike po domovih in bolnišnicah, poskrbele za otroke v slučaju bolezni matere ali smrti v družini itd . . . Vem, da bo Slomškov dom z našimi sestrami vršil med nami veliko poslanstvo kulturnega in karitativnega dela. Bog daj, da bi sestrske žrtve znali dovolj ceniti.

Sestre so zapustile domovino v februarju. Od-

šle so v Rim, dne 14. marca pa so se v Neaplju vkrcale na ladjo, ki bo pristala v melbournskem pristanišču. Kličemo jim veselo dobrodošlico. Pozdravljene med nami!

Imena in rojstni kraji sester:

Romana Toplak, dolgoletna provincialka, rojena v Brengovi.

Silvestra Ifko, predstojnica melbournške družine, rojena v Srednji Bistrici.

Ema Pivk, rojena v Gorici.

Hilarija Sanc, rojena v Padežu.

Pavla Kaučič, rojena v Sovjaku, Sv. Jurij ob Ščavnici.

CVETKA URŠIČ BO IZREKLA DOBRODOŠLICO

Pozdravljene, slovenske sestre,
ki preko morij ste prišle,
da boste tu pod Južnim Križem
skrbele za izseljence!

Smo daleč proč od domovine,
pozabljamo na rodni krov,
pozabljamo, da Bog nad nami
bedi in trosi blagoslov.

Ve boste olja pridejale,
da luč ugasnila ne bo,
učile v Slomškovem nas duhu
vse kar je toplo in lepo.

Težko težko smo Vas čakali. . .
Zahvaljene, da ste prišle!
Naj šopek ta dokaz bo veran,
kaj čuti v prsih nam srce.

NJEGOV OČE JE VIDEL ŠKOFA BARAGA

Jakob Resnik, Cleveland

SPOMINJAM SE, KO SO OČE DOMA PRIPOVEDOVALI, da so videli škofa iz Amerike. Bilo je to leta 1854, ko se je razširila vest, da je škof Baraga prišel domov v Trebnje na Dolenjsko in da bo imel mašo in pridigo v Trebnjem. Katero nedeljo je to bilo, ne vem, spominjam se pa leta, ki so ga oče nam otrokom povedali.

Od mojega doma do Trebnja je dve uri in pol hoda. Moj oče so bili takrat stari 20 let. Zbralo se je nekaj fantov in so šli v Trebnje k sv. maši. Pred cerkvijo je bilo že polno ljudi, ko so fantje prišli tja. Ko so začeli zvoniti, so prišli duhovniki v procesiji, med njimi škof iz Amerike.

Škof Baraga je imel slovesno mašo. Po evangeliju se je vzel na prižnico in zbrane prijazno pozdravil. Mislili smo, so pravili moj oče, da nam bodo škof kaj povedali o Ameriki, pa so nam le priporočali, da naj tako živimo, da se ne bomo

bali stopiti pred božjega sodnika, kadar bomo zapustili ta svet. Škofov obraz je imel svetniški izgled. Vsi so škofa hvalili, so rekli moj oče, ko smo po maši pred cerkvijo čakali, da pride med nas.

Res je po opraviilu v cerkvi prišel med ljudi se lepo pogovarjal z njimi in jim podelil škofovski blagoslov. Nikdar ne bom pozabil njihove pridige in njihove prijaznosti, so trdili moj oče. Nekateri so že takrat rekli, da bo svetnik. Vse to so mi pravili oče, ko sem bil še otrok.

Ko sem se 28. sept. 1906 odpravljal od doma v Ameriko, so mi oče izročili Baragovo knjigo z imenom "Zlata jabolka". Rekli so mi: To knjigo vzemi za spomin od mene. Je bila tiskana v Ameriki, spisal jo je ameriški slovenski škof Baraga. Kadar boš v Ameriki imel domotožje, se spomni na mene in na svetniškega škofa Baraga ter se mu priporoči.

To knjigo še hranim in mi je dragocen spomin na davno umrlega očeta. Je že zelo obrabljena, ker je šla skozi veliko rok, saj sem jo tudi mnogim posodil.

Božič tipka

★ NA DRUGEM MESTU STE BRALI veselo novico o prihodu prvih slovenskih sester v Avstralijo. Tisti posebni namen zbirke naših otrok ob zadnji predstavi zdaj ni več skrivnost — bil je dar Slomškove šole za novodošle. V javnost z novico nismo hoteli, dokler nismo bili gotovi, da so res na poti. So pač razmere doma take, da do zadnjega nismo vedeli, ali se bo naša akcija posrečila ali ne. Hvala Bogu, z božjo pomočjo so bile odstranjene vse ovire.

Kajne, da smo sester vsi veseli? Uresničila se je dolgoletna želja: še nekaj dni, pa bomo sprejeli prvo skupino. Ravno na **cvetno nedeljo** (dne 3. aprila) bodo dospele med nas. V kolikor ve potovalna agencija, bo dospela ladja "Marconi" v melbournško pristanišče ob **sedmih zjutraj**. Ker se izkrcavanje vleče, jih bomo z ladje težko dobili pred deveto uro. Vsekakor jih bomo pozdravili z deklamacijo in šopki ter jim pomagali preko carine, da ne bo kakega zastoja. Nato jih bomo odpeljali na avstralske Brezje, kjer bomo imeli ta dan slovensko mašo na prostem pri lurški votlini z obredom blagoslova oljčnih vejic in zelenja. Lansko leto smo imeli sv. mašo na cvetno nedeljo ob desetih, letos **naj bo ob enajstih**, če bi se prihod ladje ali izkrcavanje kaj zakasnilo. Udeležba pri sveti maši bo najlepša prilika srečati sestre in naš najlepši sprejem, ki ga novodošlim moremo napraviti. Zato pridite v čim večjem številu.

Takoj po sveti maši si bomo vzeli še pol urice časa. Vsi skupaj se bomo zbrali v sestrski hiši — **Slomškovem domu**, ki je komaj dva bloka od nas, par minut hoda. Tam bodo sestram otroci naše Slomškove šole izročili ključ njihovega doma ter jim ob vstopu po starem slovanskem običaju ponudili kruh in sol. Sestre bomo razveselili z nekaj deklamacijami in petjem, nato bom blagoslovil njihovo prvo domovanje v Avstraliji. Vsi navzoči bodo imeli priliko, da si ogledajo **Slomškov dom**.

Čim prijetnejši in bolj domač bo ta naš sprejem, bolj bomo sestre razveselili, saj v svoji skromnosti ne pričakujejo ničesar. Stokrat so poudarjale v pismih, naj se ne mučim preveč z urejevanjem

njihovega doma, "saj smo vajene vsega in bomo znale potrpeti." V zadnjem pismu so mimogrede izrazile upanje, "da jih pridem čakati v pristanišče, da ne bodo v zadregi same v tujem mestu . . ." Naš sprejem jih bo prijetno presenetil in jim pokazal, da so nam res dobrodošle.

★ **SLOMSKOV DOM** sem delno omenil v članku o sestrah. Po čudnem naključju smo dobili to hišo, ki niti ni bila naprodaj (v svojih željah sem pa že več let gledal na njenem stolpu slovensko zastavo). Vsi glavni datumi pri pridobitvi te hiše so bili — Marijini prazniki. Res čutim bančni dolg na svojih ramah, pa z božjo pomočjo in dobro voljo nas vseh se bomo v prihodnjih letih že izkopal iz njega. Zavedati se moramo, kaj nam bo Slomškov dom pomenil, zlasti naši mladini. Brez njega tudi sester ne bi mogli dobiti.

Rezidenca je pravi gradiček, s krasnim razgledom po dolinici Yarre proti Carltonu in Clifton Hillu ter predmestjih tja proti Essendonu in Prestonu. Je skoraj stoletna stavba, a močna kot trdnjava. Zidala jo je zase ena bivših najbogatejših melbournških družin z imenom Carnegie. Dr. Johnston, zdravnik-specialist, naš dobri prijatelj in redni obiskovalec kapelice Marije Pomagaj, mi je dejal: "Stari Carnegie se obrača v grobu. Verjetno ne bi nikoli pozidal to svojo rezidenco, če bi le slutil, da bo enkrat katoliški dom . . ." Še kuharica, za katero je družina zvedela, da je katoličanka, je morala v eni uri oditi iz službe. Ko je pred leti eden zadnjih Carnegiejev ležal v Mt. St. Evin's bolnišnici, je zahteval, da odstranijo križ s stene njegove bolniške sobe. — Zdaj pa je njihova hiša —sestrski dom. Kako se Bog včasih pošali s človeško kratkovidnostjo . . .

Hiša je bila kasneje prezbiterijanski dom za ostarele, nato hostel za prezbiterijanske sirote, končno je prešla v last družine z desetimi fanti. Mr. C.C. Clarke je konvertit, po poklicu agent za zemljišča in hiše, znani javni delavec in J.P. za naš okraj. Izselil se je prej kot se je mislil, samo da bi ustregel nam. No, morda bi se nekaj mese-

cev kasneje vseeno: kmalu po našem nakupu se je za njegovo rezidenco zanimal agent, ki je kupoval hišo našemu zdaj že bivšemu Prime-Ministru Menziesu. Od njega bi verjetno Mr. Clarke dobil več kot je od nas. . .

★ V prazni Slomškov dom (prejšnje ime rezidence je "Carnsworth") se je za ta čas čakanja vselil Kravošev Franc, ker hiše ni bilo varno pustiti kar tako. V njem se je nastanila tudi gospa Jožefina Lelija, perica fantov Baragovega doma, Priki ji od takrat pravimo "gospa graščakinja". Pri srčna zahvala obema za varstvo sestrške hiše. Še strah ju ni bilo nič, četudi je včasih ropotalo po stolpu. Upajmo, da je bil samo prijazni posum, ki hodi pred okno gospe Lelije po jabolka in hruške, ne pa kaka duša iz preteklega stoletja, ki išče miru. . .

★ Pristrčna zahvala tudi vsem, ki ste mi v teh mesecih pomagali pri urejevanju in popravljanju notranjosti. Škrabov ata je prebil cele dneve v Slomškovem domu, fantje iz hostela so pomagali. Kregarjev Slavko je napravil nove stene (iz dveh sob smo napravili štiri), pleskarji pod vodstvom Poldeta Bajta so žrtvovali mnogo časa, Zemljičev Janez in Justinov Feliks sta popravila streho in verande, Vravnikov Franček je preuredil električverande, Franc Arnuš je napravil oltar za sestrsko kapelo. . . Saj ni mogoče vseh naštetih.

Kot prva dobrotnica Slomškovega doma je priskočila na pomoč Mrčunova Julka, ki je sestram nabavila pralni in šivalni stroj, sešila rjuhe in blazine, opremila kuhinjo s porcelanom. . . Kdor koli nam more še priskočiti na pomoč s potrebnimi stvarmi ali darom, mu bom v imenu sester hvaležen. Tudi bo treba še marsikaj postoriti v hiši in okrog nje, da bo lepša in bolj domača.

★ Pri vseh teh veselih novicah pa moram objaviti tudi eno, ki je presenetila ne le našo narodno skupnost, ampak tudi širšo avstralsko javnost. V nedeljo dne 6. februarja so **ukradli bronasti kip Slovenke**, spomenik na naših skupnih grobovih keilorskega pokopališča. V ponedeljek zjutraj je grobar, ki je prišel na delo, našel vlomljena vrata v svojo shrambo za orodje, nato pa je tudi opazil, da manjka naš kip pod velikim granitnim križem. Takoj je klical policijo. Zvečer in naslednje jutro so imeli že vsi dnevnik objavljeni sliki, bila je tudi med novicami na televiziji. V torek mi je policija javila, da so našli kip, seveda popolnoma razbit in nepopravljivo okvarjen, pri trgovcu s starim železjem in drugo kovino. Nekdo mu je dan prej prodal te kose bronast in dobil za teže kovine petdeset funtov. V petek

11. februarja je g. M. Lauko pripeljal žalostre ostanke iz policije v Moonee Ponds v Baragov dom. Kipar V. Dorič, stvaritelj kipa, ni mogel skriti bolečine, ko je videl delo šestih mesecev v razvalinah. Kip je bil priznano umetniško delo in res lep okras naših grobov. Imel je za nas vse tudi velik simboličen pomen, saj je predstavljal domovino ter smo se ob njej zbirali ob spominu na vse drage pokojne tukaj in doma. Na srečo imamo ohranjen mavčev kip, ki je služil livarni za izdelavo bronaste. Ob prvi možnosti bomo dali vlti novo figuro.

Glavnega storilca, nekega Ceilončana, je že zajela roka pravice in zdaj v zaporih čaka obravnave. Njegov pomagač, Maltežan po rodu, pa je še na svobodi, ker se je pred policijo umaknil. Oba sta iz St. Albansa.

Dalje str. 82.

Slomškov dom

KAR NI RES, NI RES!

Torej popravimo, preključimo! Vsak dan kje beremo, da je svet postal majhen. Ni res! Hočete dokaz?

Ko gre (zapoznala) marčna številka MISLI v tisk, še vedno ni dospel iz Argentine težko pričakovani Z B O R N I K .

Dokaz je dovolj močan. Je pa tudi dovolj močna naša ljubezen do ZBORNIKA, da bomo še malo počakali, potem pa hitro segli po njem. Cena mu je \$3.00. — Ur.

stari in mladi

Iz knjige: MED LJUDMI

Dr. Anton Trstenjak

Večni mladeniči

NASPROTJE "ROJENIH STARCEV" so večni mladeniči. Rojeni starci nikoli niso mladi, večni mladeniči pa nikoli stari. Smeli bi pač reči, da nam starorojeni starčki bolj ugajajo, ker so na stara leta res vzor tega, kar so. Večni mladeniči pa so na stara leta smešni. Kar je bilo v mladosti vzorno, spodbudno in privlačno, ker docela naravno in pri vseh pričakovano, je v starosti nenaravno in nepričakovano, zato pa tudi nehote čudaško in smešno.

To so ljudje, ki še v pozni starosti vsako platno samo z zunanje strani pogledajo, kot bi jim bilo komaj 18 let. Kdor ne zna ob izkušnjah pravilno zoreti, se tudi pravilno postarati ne zna. Nekateri obtičijo v pojmih, domišljiji in vzorih svojih mladih dni, zato se vse življenje krčevito izogibljejo vsemu, kar bi jih končno vendarle spravilo v sklad z resničnim življenjem. S sivimi lasmi so še vedno zanesenjaške glavice, prenapeti idealisti, ki jih nobena stvar ne izuči.

Večni mladeniči so več ali manj nevrotičnega, živčno neuravnovešenega značaja. To so večni sangviniki. Do poznih let vedno za nadstropje višje od drugih. Kar pristoji mladosti, se smeši v starosti. Tako imamo velike šaljivce, ki vse zabavajo, se pačijo, posnemajo hojo in glas drugih, hočejo biti po vsej sili še vedno središče družbe in njene zabave.

Večkrat so to takozvani "narcisti", to je ljudje sami vase zaljubljeni, zato do pozne starosti nečimrni, ponosni na svojo lepoto: se parfimirajo, dajo veliko na zunanost; če so plešasti, nosijo lasuljo, se občudujejo v zrcalu kot bajeslovni Narcis. "Lepi Janko" je predstavnik takega starca, ki je predvsem smešen, zato zanimiv in po svoje privlačen.

Navadno je tak večni mladenič obremenjen z materinskim kompleksom: vse življenje je takorekoč zaljubljen v svojo mater, zato nikoli ne more iz srca ljubiti nobene druge ženske, zato pa tudi nikoli ni do konca zvest svoji ženi. Tak potrebuje veliko žen samo zato, da mu pomagajo občudovati njega, njegovo lepoto, sočustvovati v ljubezni do rajne mame; to so ganljivi trenutki, oblagodarjeni s solzami.

Narcistični tipi starcev, večni mladeniči, imajo pogosto res mladostni obraz: rahla, polna zar-

delo lica brez gub; vsaj deset let skrivajo; so pa temu primerno tudi otročje občutljivi, gostobesedni, neokusni in tečni.

Poveljučana starost

Bogomir Magajna lepo pravi: "Zlasti pri nas Slovencih prevladuje tip dobrosrčnega in k šali nagnjenega starca, ki je povsod, kamor pride, dobrodošel in zaželen . . . Taki sipajo v družbo pravo vedrost. Neizmerno so veseli ob svojih vnukih, ki jih vidijo krepko rasti, in vse polno stvari si izmislijo, da bi jih razvedrili. Izmišljeno ali neizmišljeno jim znajo povedati stotero prezanimivih stvari: Naš dedek je pravil . . . itd. Nič se ne boje smrti in znajo svoj kozarček izprazniti z velikim zadovoljstvom, čeprav vino ni več tako okusno kot včasih. Pa tudi vreme je bilo včasih neprimerno milejše kot sedaj."

Prav tako prevladuje pri nas tip dobrodušnih mamic, ki nič ne morejo od veselja, ko jih obišče hči z vnukom ali vnukinjo, za katere je treba pripraviti prav poseben maslen kruh ali medeno potico, in ki že mesece prej pletejo avbico za vnuka.

Ta dobrodušnost prehaja v pravo poveljučanost. Prejšnje strasti: jeza trdota in sebičnost izginjajo, nekdanje jezljive kuharice je sama odpuščajoča potrpežljivost in dobrotta. Nekdanja prevelika skrb za hrano in zdravje se je umaknila občudovanja vredni vdanosti in pripravljenosti na vse, "kar pride." Taka mama te opominja: "Ne bodi hud . . . Kajne, saj mi boš prijazno povedal . . . Saj se ne boš jezil, ker si dober . . ."

Mama sicer ve, da nisi dober, da imaš hudo jezo, a je danes že tako prečiščena, da razodeva čudovite diplomatske sposobnosti, ki zanje v mlajših letih ni imela pravega čuta. Ni le sama tako uglašena in poveljučana v svojih čustvih, temveč zna tudi druge z neverjetno obzirnostjo in spretnostjo navajati k plemenitemu ravnanju z ljudmi. Slišala je, da je nekdo grdo ravnal s svojo ženo; boji se, da ni njen sin nič boljši, pa mu reče: "Kajne, da bi ti ne mogel biti tak do svoje žene?" — Kako je ne bi mogel ubogati: mati izraža poslednjo željo. Zadnjo, v vročem ognju življenja preizkušeno modrost svoje slovenske — poveljučane — matere poslušaj!

MALO TEGA, MALO ONEGA

Janez Primožič

TAKO TOREJ: DOBILI SMO DOLAR in cent.

Ta naša denarna "reforma" sega prav v vse gospodarske panoge na našem kontinentu. Zanimivo je ob tej noviteti pogledati, katere države po svetu so imele za svojo denarno enoto dolar že pred Avstralijo.

Napačno bi bilo misliti, da je dolar doma samo v Združenih državah Amerike. Imajo ga naslednje dežele: Hong-Kong, Liberija, Malazija, Kanada, Etiopija in Zapadna Indija z izjemo Jamajke. Po vseh navedenih državah je dolar razdeljen v sto centov in ima ime po svoji državi.

Beseda "dolar" se je razvila iz nemške besede Thaler. Tako so imenovali denarno enoto menda najprej na Bavarskem in to že v 16. stoletju. Od tam sta ga dobili habsburška Avstrija in Amerika. Naši slovenski predniki pod Avstrijo so mu rekli "tolar". Pozneje so ga razpolovili v dve kroni in je krona postala denarna enota. Veliko lužo je pa Thaler preplaval v drugi polovici 18. stoletja in leta 1785 dobil domovinsko pravico v Ameriki pod imenom Dollar. Vse od takrat je to denarna enota Združenih držav.

Decimalni sistem v denarju je v zadnjih 200 letih sprejela velika večina držav. Zdaj se jim je pridružila Avstralija in se s tem zelo približala svetovnemu tržišču in boljšemu mednarodnemu sodelovanju. Upati je tudi, da se bo s tem korakom povečalo vseljevanje na naš kontinent.

Zgledu Avstralije bo prihodnje leto sledila tudi Nova Zelandija. Ko smo že pri denarju, naj dostavim, da je dinar denarna enota poleg Jugoslavije še v naslednjih državah: Iraq, Jordan, Kuwait in Tunis.

MOHORSKIH KNJIG iz Celovca imam le še malo na rokah. Zamudniki naj se hitro oglase, da ne bo prekasno!

Pa tudi očanci so večkrat podobni. Učitelj ali profesor, nekdanji "ris" v šoli, strah in trepet učencev, je kot upokojenec že prava dobričina, ki gleda na vsakega z dobrohotnim pogledom in za vsakega nepridiprava najde odpuščajočo besedo. Niti senca ni več nekdanjega profesorja, učitelja, predstojnika, gospodarja.

Stari Renan je zapisal pristržne besede: "Po šestdesetih letih resnega življenja ima človek že pravico do smeha." Dovtipnost in popustljivost, ti dve hčerki modrosti, se v starosti vedno močnejše uveljavljata.

Misli, March, 1966

x x x

DOMISLICE. — Ne govori o svojih dobrih delih in ne molči o slabih.

V vodi lahko vidiš obraz sočloveka, v vinu pa celo njegovo srce.

Ne povej vsega, kar veš, vedno pa veži vse, kar poveš.

Bolje je, da se človek izrabi od dela, kakor da bi se od rje.

Ne dajaj nasvetov, dokler te ne vprašajo za nje.

x x x

IZ GOSPODINJSKE BELEZNICE. — Madeže od piva odstraniš iz tkanin, če jih opereš s slano vodo. Toda v volnenih oblačilih so taki madeži koj trdovratni. Če jih slana voda ne izpere, poskusi z razredčenim salmijakom, nato jih izpiraj z milnico in nazadnje s čisto vodo.

Mlad krompir zalivamo z vročo vodo, starega pa z mrzlo.

Vodne madeže odpravimo s politiranega pohištva s krpico namočeno v petrolej.

Hrenovke ne popokajo, če jih kuhaš v sopari. Na grelni ploščo postaviš lonec, v njem vre voda, na lonec kozico s hrenovkami. Kozico pokriješ s pokrovko.

Orehova jedrca ali mandeljni, ki jih želimo se-sekljati, ne zdrčijo z deske, če jo poprej potresemo s sladkorjem.

TRUDNI ZVOKI

I. Burnik

*Neki medli klici . . .
Tavajoče sanje . . .
Grize me nemirno frfotanje
splašenih večernih ur.
Trudni zvoki
in ta ječavi glas tambur!
Moja vrtoglavost!*

*Moliti!
naj bi bilo po starem.
Drznostni poljubi in pregreha . . .
Ko vest nas peha,
vsi smo spakedrani,
prostođušno krivimo usodo —*

Le malokdaj poklekneмо skesani . . .

Izpod Triglava

CESTA IZ SOLKANA pod Sevto goro v slovenska Brda naj bi tekla pod obronki Sabotina čez italijansko ozemlje. O tem načrtu razpravljajo zastopniki obeh sosednjih držav v Rimu in Belgradu. Taka cesta bi skrajšala slovenskim Bricem razdaljo do Gorice od 30 kilometrov na osem.

PISMO IZ DOMOVINE skuša biti duhovito: Našemu dinarju in cenam blaga se godi tako, kot se je godilo Janezu Krstniku in Mesiju pred toliko leti. Mesija je rasel in rasel, Janez se je stalno manjšal. Nazadnje sta pa oba "nastradala" . . .

NA TOLMINSKEM so pod vzpetino Kozlov rob odkrili pokopališče, ki sega nazaj v čase Ilirov ali Keltov. Živeli so po današnjih slovenskih krajih pred prihodom Rimljanov ki so Ilire počasi spodrinili ali se pa z njimi pomešali. Pod Kozlovim robom so odkopali 140 starih grobov in neko število teh podrobno preiskali. Našli so ostanke ženskega nakita iz bron. V vseh grobovih so pa bile posode iz žgane gline. Upajo, da bodo mogli s preiskavami nadaljevati. Sprašujejo se pa, odkod bo prišel denar.

"**Z ENO ROKO DAJO, z drugo vzamejo**". Tako je pisal rojak iz domovine o komunističnih vladarjih. Tam se govori, piše, da bodo spet dovolili odpiranje majhnih krajevnih trgovin, ki naj bi bile v privatnih rokah. Občinske prodajalne so se namreč tu pa tam jako slabo obnesle. Tudi neka privatna klavnica je bila že dovoljena. Rojak v pismu izraža svoj dvom, da bi ta uredba obstala. Take privatne podjetnike bo strla popolna odvisnost od režima.

V POLJANAH NAD SKOFJO LOKO zidajo novo cerkev. Prejšnja je bila med vojno docela porušena. Za novo cerkev so si farani prizadevali skozi vseh 21 let po vojni. Šele lani so uspeli in začeli. Že pred zimo se je stavba dvignila visoko nad zemljo. Pod cerkvijo bodo razni pomožni župnijski prostori in tudi stanovanje za župnika, vsaj začasno.

PISMO STARŠEM so objavili ljubljanski dušni pastirji v listu DRUŽINA". V pismu beremo

med drugim: "Posebej bi radi potožili svojo veliko žalost tistim, ki pridejo in nam naznanijo veliko veselje, da bo tudi njihov otrok zdaj pri verouku. Seveda tako, da bo konec maja opravil spoved, obhajilo in birmo, ker s 1. junijem gre družina k morju. Koledar pa kaže, da bo jutri ravno 1. april. Mi ugovarjamo, da nimamo tistega lijaka. . . Nič nič, gospod župnik, otrok ima že obleko, botra tudi, stric je obljubil avto, teta kosilo. . . veste mi smo vsi zelo krščanski. . . In mi duhovniki naj naredimo ta čudež, da bo otrok vsaj malo občutil, da pri obhajilu prejme Kristusa, pri birmi Sv. Duha"?

V TRSTU OPAZUJEJO današnje begunce iz Slovenije, ki jih še vedno ni malo. Presojajo jih. Neko mnenje se glasi: "Mlajši nimajo spomina na dogodke med vojno. Zato niso sovražni do prejšnjih emigrantov. Vendar menim, da se ne bodo priključili organizacijam slovenskih emigrantov po svetu iz leta 1945. Treba bi jih bilo pritegniti v organizacije na kak drug način. Ker so se pod komunizmom razočarali nad družbo, jih bo težko navdušiti za kako skupnost". —

BRALKA LISTA "DRUŽINA" piše uredništvu: "Pišite več o sodobnih problemih: verska mlačnost, odpad od vere, nemorala, razbite družine, zapuščene žene, otroci brez staršev; kako najti duševno moč, da ne greš za množico na opolzka pota. . ."

IVANA CANKARJA popravljajo v Ljubljani iz strahu, da bi bilo treba zapisati besedo BOG. Neki Jože Snoj je zapisal, da Cankar zaključuje svojo knjigo PODOBE IZ SANJ z vzklikom: Mati — Domovina — Bit! — Priznajmo mu, da je to v bistvu isto, kar je zapisal Cankar. Saj je Bog sam o sebi rekel že Mojzesu: Jaz sem, ki sem. Torej res čista BIT. Le druga beseda za Boga. Vendar iz tega "popravka" gleda bolesten in že smešen strah pred besedo BOG. Saj se z ogibanjem besede ne bodo ognili — Boga!

"**SLOVENŠČINA V SLOVENIJI**" je bil naslov debatnemu večeru, ki ga je v Ljubljani priredil Klub kulturnih in znanstvenih delavcev skupno z Društvom slovenskih književnikov. O poteku večera ni bilo kaj prida poročano za javnost, vsem je pa jasno, da bi taka debata ne bila potrebna, če bi kulturniki ne čutili, da je slovenščina V SLOVENIJI v neki nevarnosti . . .

BLIZU COLA NAD AJDOVŠČINO je poročevalec lista DRUŽINA ustavil Francozinjo, ki je

romala peš v Sveto deželo in je imela za nošnjo prtljage s seboj oslička. Tudi slikal je oba. Ženska je povedala, da roma peš iz obljube, če ji hudo bolan sin ozdravi. Bila je uslišana in obljubo je izpolnila. Dejala je, da napravi kakih 40 km na dan in da na mejah lažje dobi potno pravico zase kot za oslička.

ŽUPNIJA BELTINCI V PREKMURJU je imela leta 1940 DESET novomašnikov. Vsi so dočakali srebrne maše, ki so jih imeli lansko leto. Osem jih je prišlo domov in so zunaj pred cerkvijo v Beltincih skupno s škofom dr. Držečnikom "koncelebrirali" — somaševali — vpričo silne množice vernih Prekmurcev.

O NOVI GORICI stoji zapisano: Nova Gorica nima parka, ker so hiše posejane po parku. Vsa Nova Gorica je park. Hiše so se ustavile tako, da njihova okna lovijo čim več svetlobe, zelenja in zraka. Zadnje poročilo ve povedati, da so urbanisti končno izbrali tudi prostor za cerkev. Dolgoletna želja mnogih bo z novo cerkvijo izpolnjena.

"DEVIZNE KLETVICE" — kakšne so? Ta izraz smo brali v slovenskem tisku iz domovine. Je baje dosti takih kletvic — iz tujine prinešenih. Nekaj jih je bilo v Sloveniji vedno, zlasti laških. Zdaj jih prinašajo še od drugod. Tako pač kot prinašajo — devize. In namesto izraza, ki je nekoč veljal: tuje, nedomače kletvice, je prišel v navado izraz: devizne kletvice. To zdaj vsakdo brž razume, pred desetletji bi bilo treba šele ugibati, kaj izraz pomeni.

V VOLČJI DRAGI pod Gorico je Žižmondova mati Margerita lani dočakala stoti rojstni dan. Rojena je bila v Dornberku. Še vedno je toliko pri moči, da si z vsem sama pomaga, čeprav slabo sliši in je na eno oko slepa. V življenju je veliko pretrpela, posebno v obeh vojnah. Bila je pa tudi po svetu, služila je v Egiptu, v Angliji in Franciji. Zdravnika nikoli ni potrebovala. Še ob stoletnici je zatrdila, da najrajši uživa polento, kisló zelje in ječmenko.

NOVI DINAR (model 1966) je v obtoku in nima slabe podobe. Velja za sto prejšnjih. Veliko ničel bo prihranil v pisani in tiskani besedi. Če pa tudi kaj denarja, se bo šele videlo. V zunanjem svetu so mu baje odredili vrednost takole: Italija 100 lir za 2 din; Avstrija 100 šil. za 48 din; Nemčija 100 mark za 312 din; Anglija 1 funt za 35 din; USA 1 dolar za 12.50 din; Kanada 1 dolar za 11.50 din. ltd. Verjetno je pa ta izmenjava le "uradna" in več ali manj le na papirju. V praktični uporabi dinarja so ljudje kar pripravljeni na odbitek 25 — 40 procentov.

V TRŽAŠKI "MLADIKI" jan. 66 stoji: "Albanska manjšina v Jugoslaviji šteje že milijon duš in njihovo število naglo narašča. Slovencev pa je v Jugoslaviji poldrug milijon in njihovo število pada." — NAŠA LUČ v Celovcu pa piše: V Belgradu so nedavno razpravljali o veliki škodi, ki je nastala s tem, ko so dovolili, da v bolnišnicah vsako leto napravijo toliko splavov. Letos prebivalstvo Jugoslavije ni skoraj nič naraslo, ker so še ne rojene otroke kratko malo pomorili. Zdravniki izjavljajo, da je vsled splavov prišlo 30% poslabšanja v zdravju žensk.

NEKAJ IZREKOV ZA ŽIVLJENJE

Zbral Peter Bizjan

1. Daj svojim bratom in sestram, kadar so v stiski, in boš vedno bogat.

2. Kdor ti da kozarec vode, ko si na bolniški postelji, mu bodi vedno hvaležen.

3. Nič ne maraj, kadar se svet smeje tvoji nesreči. Vsak človek mora prinesiti svoj križ na Kalvarijo, če hoče dušo rešiti.

4. Nikdar ne naredi kaj takega, kar se ne da popraviti. Zato ničesar ne stori brez premisleka.

5. Nečistost ni samo greh pred Bogom. Je

tudi greh zoper človekovo dostojanstvo. Varuj se je in ostani dostojen.

6. Žena, ki umori še nerojeno dete, naj se živa sežge na križpotu pri belem dnevu.

7. Kdor ne plača svojih dolgov, ne bo lahko umiral.

8. Kdor pohabljenemu človeku vzame denar, samega sebe pohabi.

9. Kozla se varuj od spredaj, konja od zadaj, hudobnega človeka od vseh strani.

SPOMINI

STAREGA MENGŠANA

Janez Trdina

(Nadaljevanje.)

VESELJE ZA PAMETNO VRTNARSTVO je vzbudil v Gorenjih najbolj župnik Pirec, poznejši misijonar. Vnel je za sadjarstvo tudi Mengšane. Napravili so si vrtove in hodili k Pircu v Peče in Podbrezje po mlada drevesca in cepi. Trudili so se tudi, da bi zasadili veliko orehov, ali sreče niso imeli pri njih. Res da so šli nekaj let prav kvišku, ali ker jih je več let zapored poparila slana, jih nihče več ni maral zasajati. Na Rašici pa uspevajo orehi prav dobro.

Gojili so Mengšani, posebno zaradi sv. Rešnjega Telesa, tudi vrtno cvetlice: astre, balzamine, gorečo ljubezen, potonike, georgine, dekleta pa zlasti dišeči roženkravt in rožmarin. Poln žlahtnih cvetlic je bil vrt Mihaela Stareta. V cerkvi se mu je zdelo strašno pusto, če ni bil veliki oltar ozaljsan z zelenjem in cvetjem z njegovega vrta.

Vinska trta raste v Mengšu hitro kakor v vinorodnih krajih. Tudi je ne vzame mraz, posebno če se pokrije s smrečjem ali ajdovico. Zaradi tega so poskusili nekateri zasajati trto na prostem, n. pr. stari šetrev v Rašici, drugi pa ob hišah in zidovih; ali uspeh je bil jalov, ker jagode redkokdaj dozore.

Mengeške gospodinje so skrbele, da so jim rastle na vrtu in v zelniku vsakovrstne rastline in začimbe, ki se potrebujejo v dobro urejeni kuhinji: česen, kumare, glavната solata (Mengšani so jedli trojno: oljnato, špehovo in smetanasto), kolerabe, peteršilj, pehtran, šetraj, žajbelj, marajon, melisa, luštrk (levstik), drobnjak, ajbiš, meta, jedilna pesa, kapus in celo žafran, ki v juhi ni bil slabši od kupivnega. Kumna in janeža ni bilo treba sejati, ker sta se dobila lahko na travnikih.

Živino so redili Mengšani prav razumno in z veseljem, pa tudi uspešno, ali večinoma brez dobička, ker so morali kupovati seno od Trzinčev. Sejali so res obilo detelje, ali ta ne more nadomestiti nedostatka dobrih travnikov. Krmili so živino tudi s presnino, zabeljeno rezanico, otrobi in ovsem. Če je zbolela, so ji stregli vsaj tako skrbno kot bolnemu človeku, dostikrat pa še veliko bolj.

Italijani so hodili od nekdanj po izvrstne krave v te kraje. Mengeški konji so bili vsi do malega solnograškega, prasci pa hrvaškega plemena. Prascevi niso mnogo priplemili, ampak so jih raje kupovali od Hrvatov, izpitali in zaklali pred pustom za dom.

Za nasteljo jim je rabilo listje, resje, mah, smrečje ter ajdova in druga slama. Gnoja se je dobivalo mnogo in dobrega. Zemlja torej ni ostajala brez potrebnega krepila. Rodila je kmetom normalna leta vsaj toliko, da so prebili lahko do novine, toda prihraniti si niso mogli ničesar, ali pa jako malo.

II.

Če je Mengšane pritisnila kaka večja nesreča, so se morali zadolžiti. Taka nesreča so bili požari, posebno leta 1834, krompirjeva gniloba leta 1845, in slabe letine v letih 1846 in 1847. Od leta 1849 so morali plačevati za odpravljen tlačenje in desetino visoko odškodnino. Na dobre kmetije so navalili po 150 goldinarjev in še več. Nato so se povišali državni davki in doklade, ki so ugonobili mnogo kmetij.

Marljivi Mengšani so si skušali povečati dohodke z raznim postranskim zaslužkom. Pletli so kite, šivali slamnike, mesarili, krčmarili itd. Slamnikarstvo je že skoraj sto let znamenita obrt v Bistriški dolini. Vpeljal ga je v Mengšu neki bivši vojak, ki se je bil naučil na Italijanskem. Mesarilo se je nekdanj v Mengšu tako močno, da so smatrali sosedje Mengšane vobče za mesarje. Kupujoč živino so obhajali mengeški "teletarji" bližnje in daljne fare.

Po mengeških gostilnah se je točilo nekdanj samo vino, le v Kramarjevi (Janeza Stareta) tudi pivo iz domače pivovarnice. Kramar je varil tudi žganje, ki ga pa Mengšani niso marali. Vsa dolga vas je imela le dva šnopsarja. Leta 1866 se je že bilo obrnilo na slabo. Bile so tri žganjarnice, kjer so se fantje in dekleta zalivali z vražjo brljavko. Stari Mengšani so tudi kaj strastno čebelarili. Okrog leta 1840 so začeli praviti, da pride vsak čebelar na nič. Zato je ta obrtnost silno naglo opušala, tako da se je z njo bavilo komaj še deset gospodarjev.

Mengeški obrtniki in rokodelci so bili na dobrem glasu pri sosedih. Tamošnje opeko so vozili še v daljne kraje. Iz najboljšega blaga in najbolj zveneča in čvrsta je bila Staretova. Prav tako se je čislalo in v slast pilo pivo Janeza Stareta, Mihaelovega sina od prve žene. Rabil je vselej le izborni češki hmelj in nikdar ne divjega, kar se je godilo čestokrat v manjših pivovarnicah. Mengeški rokodelci niso delali le za preproste ljudi. Bilo je med njimi tudi takih, ki se niso ustrašili za po-

sel nobenega mestnega tovariša Zaradi tega se jih je prijel pridevek "gosposki". Bil je v Mengšu gosposki kovač, gosposki čevljar itd.

Največ nesreče je trpel Mengeš po požarih. Stari možje so jih pomnili 18. Najhujši je bil leta 1834. Začel se je v Velikem Mengšu pri Mošniku in šel proti cerkvi ter upepelil ves Mali Mengeš. Pozneje (okoli leta 1842.) je zgorelo v Velikem Mengšu več ko 50 hiš, katerih ni bil pokončal ogenj leta 1834. Nekatere hiše pa so pogorele po večkrat. Nasledek je bila silna beda. Gospodarji so se morali zadolžiti, Zaradi dolgov se je marsikomu prodala kmetija.

Nadlegovali so Mengšane tudi vsemu slovenstvu znani malopridneži — rokovnjači. Če ni bilo v hiši, komor so prišli, nikogar doma, so vzeli vse, kar so mogli doseči. Navadno so pa šarili po vaseh kot nesramni in nadležni berači. Kruha niso marali, bolj zadovoljni so bili s pšenično moko in jajci. Največkrat pa so zahtevali klobaso ali slaničo. Kuhali so si sami v hosti.

Takrat še ni bilo žandarjev; strahopetnih biričev se pa rokovnjači niso bali, in tako ni nihče branil mirnega kmeta njihovih napadov. Najbolj glasoviti rokovnjači so se zvali: Srakar, Gaber, Traven, Korbič, Bizjak, Lopatnik, Cestnik, Gabri so bili štirje, oče in trije sinovi; v rodu niso bili čisto nič s poštenim mungeškim Gabrom. Travna sta bila dva, oba "socijalna demokrata". Govorila sta, da previsoke kupe znižujeta, pregloboke jame pa napolnjujeta, to se pravi, da jemljeta bogatim in dajeta revežem. Nekateri rokovnjači so bili jako nadarjeni in premeteni. Eden, menda Cestnik, je znal risati in slikati. Ko je bil zaprt na Gradu, je sestavil uro iz slame, ki je šla 24 ur. Med vsemi je slovel najbolj Bizjak po svoji čudoviti tatinski izurjenosti. Ko so ga tirali v Gradiško, so ga zaprli v Postojni opoldne na neko dvorišče. Uklenjen je ujel tam rejeneega kopuna in ga prodal skozi okno mimo idočih krčmarici.

(Še!)

SLOMŠKA NA OLTAR

Slomškova pot proti oltarju se vztrajno vije proti cilju. Tako nam zatrjujejo glasovi iz Rima, kjer ima vse v rokah papeško komisija in se bavi

s predpisanimi preiskovanji. Enako ugodni glasovi prihajajo iz domovine, kjer naši škofje skupaj z vernimi rojaki budno zasledujejo potek rimskih priprav.

Glasovi iz obeh navedenih virov dostavljajo: Vsi moramo sodelovati in to v dvojni smeri. Moliti za uspeh procesa, priporočati se božjemu služabniku Slomšku za uslišanja in še druge za to pridobivati. Druga naloga pa je, da zbiramo denarno pomoč za stroške pri delu za beatifikacijo.

Izredno lepo so se zavzeli za oboje rojaki v USA. Proti koncu lanskega leta so ustanovili v ta namen **Slomškovo zvezo** z enakimi cilji, kot jih že ima njihova Baragova zveza. Po naselbinah ustanavljajo **Slomškove krožke**, ki vzdržujejo vne-mo za Slomška in jo širijo od osebe do osebe. V Avstraliji je med rojaki malo navdušenja za organizacijsko poslovanje. Pa naj vsaj vsak samega sebe organizira in doprinese svoj delež. Doslej smo še malo storili. Ne pozabimo, da je pri nas namestni postulator za Slomškovo zadevo **P. Val. Jenko**, 66 Gordon St., Paddington, NSW. Javite se mu v Slomškovi zadevi!

Z BENGALSKIH POLJAN

P. Stanko Poderžaj SJ

OGLAŠAM SE SPET IZ DURGAPURJA, kamor so me premestili predstojniki iz Chandernagorja. Ta kraj imenujejo Indijsko Porurje. V tem predelu takorekoč mesec za mesecem vstajajo nove tovarne ogromnih razsežnosti, ob njih pa lična moderna mesteca. V neposredni sosesčini se še sprehajajo tigri in tudi leopard še plaši ljudi. In so mi naročili: Tukaj pozidaj novo gimnazijo! Po človeško rečeno: najrajši bi ušel že po 24 urah. A misijonar pozna pokorščino in ni bilo izgovora. No, res sem postavil gimnazijo z bengalskim jezikom in jo potem izročil v vodstvo bolj učenemu sobratu. Sam sem se preselil na rob naše džungle in jo čistim, kot ste videli sliko lansko leto.

Kaj naj vam povem?

Pišem prav v dneih, ko Bengalija obhaja največje verske praznike v čast "boginj" Durgi, Lakšmi in Kali. Vse šole, tudi katoliške, so zaprte. Množice se zlasti proti večeru in pozno v noč zgrinjajo po bajno razsvetljenih ulicah in se vale kot reka v novih oblekah od svetišča do svetišča. S cvetjem ozaljšana dekleta se priklanjajo kipom in prednje polagajo blesteče pladnje darov. Fantje udarjajo na gonge, bobne in cimbele, dekleta pihajo v školjke in rogove. V popolni neskladnosti z verskimi obredi pa iznad oltarja vrveči ojačevallec najbolj priljubljene filmske šlagerje . . .

Toliko let že doživljam vse to, da mi je postalo nekaj samo po sebi umevnega in bi pogrešal, če bi prenehalo. V vsemem pogledu seveda je vse prej kot spodbudno, dobrodošla je pa splošna veselost in praznična nastrojenost. Po mesecih sopare in monsunskih nalivov je sprememba kaj dragocena. In končno je praznovanje bolj narodno kot strogo versko. Jaz se seveda praznovanja ne morem udeležiti. Indijcem, nekristjanom, je to težko dopovedati. Ne smem naravnost reči, da me

ob njihovem malikovanju obliva kurja polt. Nekateri odrasli to sami od sebe razumejo in molče. Drugi pa, zlasti otroci, me sprašujejo, koliko oltarjev sem videl, kateri mi je najbolj všeč itd. Ob takih vprašanjih se moram pač nasmehniti, kaj hočem? In se zgodi, da se z nekaterimi, ki smo med letom postali prijatelji, ob teh praznikih spet razidemo . . .

Proti struji plavati ni lahko. In ta prazniška struja je mogočna, zajame vso deželo in vsa sreča. Naravnost besneča je. Kaj more proti njej neznamen misijonar? Zmore le sam BOŽJI DUH, binokotni DUH. Bog edini pokliče iz te množice zdaj tega, zdaj onega. Misijonar sam bo pa pri svojem delu odnesel nemalo prask od trnja in tudi kako buško od kamenja. Ali ni že naš izkušeni stari indijanski misijonar Franc Pirc, ki je šel med Indijance za Baragom, zapisal:

Tako-le misijonarju gre;
drugega nič nisem odnesel.
kakor žuljeve pete . . .

Tudi jaz brusim pete od rane zore do pozne večera. Na božji njivi . . . So misijonarji, ki jim vinograd bogato obrodi. Piše misijonar z Japonskega: Kolikokrat sem se trudil in nič ujel. Odvil sem palico in spravil trnek. Pa glej: riba mi pri nogah na suhem leži! — Drug piše: Zbolel me je očitek darovalcev za misijone. Pisali so: Čudimo se, zakaj se tam pri vas vera ne širi bolj hitro. Podpiramo prispevamo, uspehov ne vidimo . . . Ta ljubitelj misijonov ni pomislil, da je bilo že, o apostolih rečeno: Jokali so, ko so sejali. Isto velja za nas dandanes.

INDIJA KOROMANDIJA ni kak misijonski raj. Čeprav je že sv. Tomaž zasidral krščanstvo v tej deželi in je danes širjenje vere ustavno dovoljeno, je vendar za Indijca krščanstvo še vedno nekaj tujega, narodni prosveti nasprotujočega — tako trdijo zlasti izobraženci. Ne da bi sami verjeli v vso tisto malikovalsko navlako, domača je pa le. Sami priznajo, da verujejo v eno samo neizpremenljivo božanstvo. Kristus, njegov lepi zgled in nauk, to že. Da bi se pa Cerkev udomačila med njimi in spremenila indijsko miselnost, to jim ne gre v račune.

Indijec je po svoji naravi veren, celo pobožen. Pa tudi silno praznovoren. Češčenje bogov koristi, ker jih zavaruje proti urokom, zaščiti proti jezi ali škodoželjnosti tega ali onega božanstva. Ločitev duhov med vernimi in nevernimi tukaj ni. Lahko si dober hindu brez notranjega verskega prepričanja, samo da se sučeš v okvirju družabne etikete. Vero redkokdaj skušajo utemeljevati. "Smo pač tako vzgojeni", pravijo.

Znani pesnik Robindrenath Tagore je bil dru-

gačen. Ustanovil je društvo, čigar pristaši so si postavili za cilj, da nadomeste malikovalstvo z vero v enega, večnega in nesmrtnega Boga, ki je svet ustvaril in ga ohranja. Gibanje ni prodrlo med mase, med izobraženci ga je še najti in to prav v Bengaliji. Žal, ni jih veliko. Drugi se drže narodnostne misli. Vse je treba poindijaniti. Tudi mene. Vseučiliški profesor mi je rekel: Father, trdno sem prepričan, da ste bili vi v enem prejšnjem življenju Indijec. — Zato me ima rad. Neka Bengalka mi je trdila, da je bila v prejšnjem življenju moja hči! In mi je prinesla poln jerbas izbranih dobrot. — Ni jim dovolj, da sem dobil pred leti indijsko državljanstvo, tudi mojo polt naj bi žarko sonce potemnilo. Ker pa tega noče, me skušajo vsaj v prejšnjem življenju videti kot pristnega Bengalca! Razčiščevanje pojmov napreduje silno počasi. In vendar ne smemo popustiti, tudi v Indiji se mora udomačiti Kristus!

Pozdrav vsem, pa še drugič kaj.

AVSTRIJA je imela v nedeljo 6. marca državne volitve, ki jim je pripisovala velik pomen. Komunistična stranka je namreč napovedala, da bo razen na Dunaju povsod volila socialne demokrate, ne pa postavila lastne kandidate. Bila je podoba, da se pojavlja "ljudska fronta." Socialnim demokratom se je obetala lepa pomoč pri volitvah. Vsaj 50,000 komunističnih glasov. Pa je kljub temu pri volitvah zmagala kečanska ljudska stranka z absolutno večino. Takih zmag ljudska stranka ni bila vajena, soc. demokratje po ne takih porazov.

POZNEJŠI PAPEŽ JANEZ XXIII. je že leta 1897 kot bogoslovec zapisal v svoj dnevnik: Kar največjo zadržanost bom uporabljal, kadar se mi zgodi, da hodim po mestu ali po drugih obljudenih krajih; nikdar ne bom gledal lepakov, podob in izložb, kjer bi moglo biti kaj nespodobnega; ravnal se bom po izreku Sirahove knjige: Ne zijaj okrog po ulicah mesta in se ne klati po njegovih samotnih krajih!

PA ŠE TRETJIČ O ALJAŽEVEM STOLPU

Marija Persič, Melbourne

PRIPOMBE ROJAKA PRIMOŽIČA k Aljaževemu stolpu v febr. številki so mi priklicale v spomin nekaj, kar naj bi bilo v zagovor Slov. planinskemu društvu v tistih časih. Sem doma prav blizu Triglava in ljubim naše planine. Še kot dekle sem redno čitala glasilo PLANINSKI VESTNIK. Predsednik društva je bil dr. Tomišek iz Ljubljane, zelo dober prijatelj mojega očeta. Zato mi je dobro znana borba med nemškim Alpen Vereinom in našim Planinskim društvom.

Naše društvo je bilo takrat takorekoč še v povojih in navezano le na podporo članstva in posameznih dobrotnikov. Nemci so imeli za seboj podporo iz bogatih fondov proslule "Südmarke". Njen namen je bil smotrno ponemčevanje naših krajev. Alpenverein ni postavljala samo planinskih koč, vabil je slovensko mladino tudi v telovadna in pevstva društva.

Slov. plan. društvo je nekaj let pred 1. svetovno vojno postavilo koč za Prisankom onstran Vršiča blizu Kranjske gore. Tostran Vršiča je že dolgo stala nemška koč Volkshütte, pa le za Nemce. Nemci so hoteli kupiti tudi svet na oni strani in to za vsako ceno. Dr. Tičar, moj oče in še nekaj občinskih odbornikov je pa sklenilo, da

se da svet na razpolago Slov. plan. društvu brezplačno. Zrasla je na njem prva koč in se imenovala Tičarjev dom v priznanje odličnemu možu. Moj oče je pa dobil za nagrado to, da je do smrti zastoj prejemal Planinski vestnik.

Slov. plan. društvo je res postavljalo koč za manj vratolomne planince, pa je bilo tudi vprašanje stroškov. Aljaževa ideja je bila društvu komaj izvedljiva. S tem, da jo je sam izvršil, si je postavil spomenik za dolgo dobo. Ovekovječil je tako rekoč svojo ljubezen do planin in razodel svojo slovansko dušo, zakaj brez njega bi morda res stal na Triglavu namesto njegovega stolpa rajhovski bunker. Aljaž se je zavedal, da internacionalizem ni tako nevaren kot šovinistični germanizem.

Prav kot glasba govori v vseh jezikih, tako doživlja lepoto in veličino planin njihov ljubitelj vsakega naroda. Zato naj bi po Aljaževi želji planinske koč služile turistom vsega sveta. Takrat še ni slutil, kako kmalu se bo njegova želja uresničila. Danes prihajajo in občudujejo lepoto slovenskih planin turisti iz vse Evrope in tudi z drugih kontinentov. V najrazličnejših jezikih polnijo strani Aljaževe spominske knjige v stolpu na vrhu Triglava.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

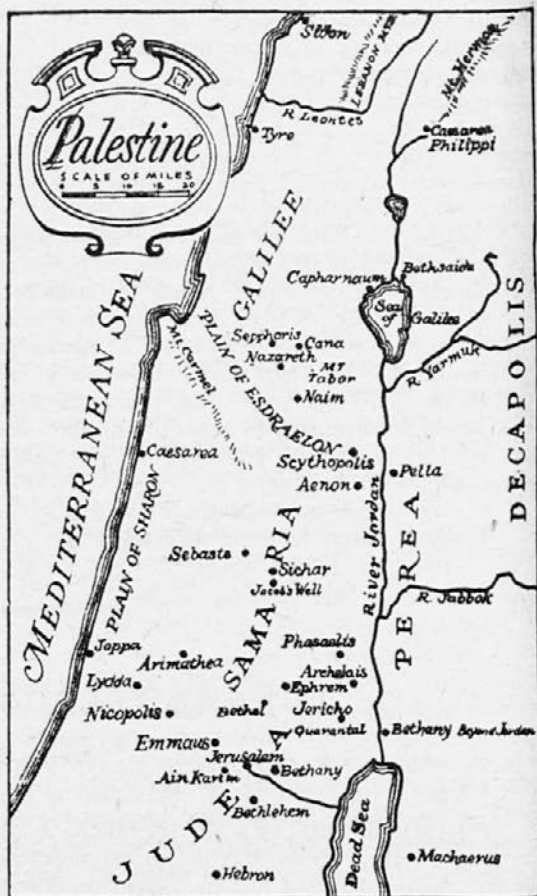
CIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolj poznati!

VAŽNOST ČUJEČNOSTI

“Vaša ledja naj bodo opasana in svetilke prižgane in vi bodite podobni ljudem, ki čakajo, kdaj se vrne njih gospod s svatbe, da mu, ko pride in potrka, takoj odpro. Blagor služabnikom, ki jih gospod ob svojem prihodu najde čuječe! Resnično, povem vam, da se bo opasal in jih posadil za mizo in bo pristopil ter jim stregel. In če pride ob drugi straži in če pride ob tretji straži in jih tako najde, blagor tem služabnikom!”

“To pa vedite, da bi hišni gospodar, ko bi vedel, ob kateri uri pride tat, čul in bi ne pustil podkopati svoje hiše. Tudi vi bodite pripravljeni; zakaj ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov.”

STALNA PRIPRAVLJENOST

Kako so bili Judje oblečeni v tistih časih, razvidimo iz slik. Nosili so dopetno obleko v obliki halje. Za daljšo pot ali za urno delo so spodnji rob zatakneli za pas. Če bi Gospod govoril nam, bi verjetno rekel: Imetje zavihane rokave! Oboje pomeni odločno pripravljenost za napor, ki se od nas zahteva. Prav isto pomenijo prižgane svetilke — pripravljenost za potovanje. In Jezus ima v mislih potovanje na drugi svet. To je resen opomin: misli na smrt! Gospod napoveduje, kako bo ravnal pri sodbi, ki sledi smrti, s tistimi, ki so res pripravljeni. Pomenljivo je, da namesto besede “smrt” Jezus rabi izbraz: Prihod Gospodov. “Straže” pomenijo razne ponočne ure.

Rekel pa mu je Peter: "Gospod, ali pripoveduješ to priliklo za nas ali tudi za vse?" In Gospod je rekel:

"Kdo neki je zvesti in razumni oskrbnik, ki ga bo gospod postavil nad svoje posle, da jim ob svojem času odmeri živež? Blagor služabniku, ki ga bo gospod ob svojem prihodu našel, da tako dela! Resnično, povem vam: Čez vse svoje imetje ga bo postavil. Ako bo pa ta služabnik mislil: Še dolgo ne bo mojega gospoda — in bo začel pretepati hlapce in dekle, pojedati in popivati in se upijaniti, bo prišel gospod tega služabnika ob dnevu, ko se ga ne nadeja, in ob uri, za katero ne ve, in ga bo posekal in mu dal delež z neverniki. Oni služabnik pa, ki je spoznal voljo svojega gospoda, pa se ni pripravil ali ni storil po njegovi volji, bo zelo tepen; tisti pa, ki je ni poznal, pa je storil kaj kazni vrednega, bo malo tepen. Od vsakogar pa, komur je bilo dano mnogo, se bo mnogo zahtevalo; in komur je zaupal mnogo, od njega bodo še več terjali."

LOČITEV DUHOV

"Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo, in kako želim, da bi se že vnel! S krstom pa moram biti krščen in kako bridko mi je, dokler se ne izvrši. Ali mislite, da sem prišel, da prinesem mir na zemljo? Ne, rečem vam, ampak razdor! Odslej jih bo namreč v eni hiši pet razprtih; trije se bodo razprli proti dvema in dva proti trem; oče bo proti sinu in sin proti očetu, mati proti hčeri in hči proti materi, tašča proti svoji snahi in snaha proti tašči. In človeku bodo sovražniki njegovi domači."

VREMENSKA ZNAMENJA

Govoril je tudi množicam:

"Kadar vidite, da se oblak vzdiguje od zahoda, takoj pravite: dež bo. In tako se zgodi. In kadar vleče jug, pravite: Pripekalo bo. In zgodi se. Hinavci! Obličje zemlje in neba znate presojati, kako da tega časa ne presodite? Zakaj pa tudi sami od sebe ne sodite, kaj je prav?"

"Kadar greš s svojim nasprotnikom k oblasti, si že med potjo prizadevaj, da se z njim spraviš, da te morda ne privleče pred sodnika in te sodnik ne izroči biriču in te birič ne vrže v ječo. Povem ti: Ne prideš od tam, dokler ne plačaš tudi zadnjega novčiča."

Peter je zmerom izredno zanimiva osebnost. Možgani mu delujejo zelo hitro, pa tudi jezik ne miruje rad. Mož verno poslušal, razmišlja, pa brž tudi vpraša. Tu je kar na lepem prekinil Jezusa. Ta je govoril zelo resno, pa je bil pred njim le ožji krog učencev. Ali torej Jezusove besede veljajo le njim? Ali širši množici vse to ni potrebno? Jezusu se očitno zdi, da bi moral Peter odgovor sam pri sebi doznati. Nič ne odgovarja Petru naravnost, mirno nadaljuje svojo razpravo in deloma ponovi, kar je že povedal, deloma pride na dan z novimi primeri iz življenja vsakogar. Ob ponovnem premisleku mora Peter uvideti, da Gospodove besede veljajo za vse ljudi brez izjeme.

Ravnanje Gospoda ob prihodu slika Jezus iz običajev tedanjih orientalskih samodržcev. Ti so pogosto sebične podložnike "presekali" z mečem in v zapisnik so prišli med "nezveste" — nevernike. Bog je pa zares neomejen Gospodar nad vsemi. Svojo oblast deli z ljudmi v raznih oblikah, z oblastjo pa tudi nalaga globoko občuteno odgovornost.

NIHČE NI PRIMORAN, ODLOČI SE SAM

Ogenj je podoba ljubezni, v kateri gori človekovo srce. Božjo ljubezen prinaša Jezus na svet, v tej ljubezni naj bi zagorelo vsako človeško srce. K tej ljubezni naj bi priganjala ljudi Jezusova smrt na križu, ki jo Jezus primerja "krstu s krvjo." Žal pa ne bodo vsi ljudje odprli svojih src tej ljubezni. Jezus zelo želi biti "knez miru", kot so ga napovedovali preroki. Toda to more biti le tistim, ki razumejo duhovni pomen življenja. Drugi miru sploh ne iščejo, ali pa v posvetnih rečeh. Namesto miru najdejo — razdor, ki ga Kristus ne želi, pa se vendar ob njegovem nauku poraja. Po krivdi ljudi samih. Nekateri nasprotujejo tistim, ki se držijo Kristusa.

KAJ PA DUHOVNA ZNAMENJA?

Izrecno pravi evangelist, da Jezus zdaj spet govori množicam, ne le ožjemu krogu učencev. Med poslušalci so gotovo spet farizeji, ki nikakor nočejo svojih src odpreti Jezusovemu nauku. Pa bi vendar iz njegovega nauka in čudežev lahko uvideli, da mora biti prav On objavljeni Odrašenik in so se torej "dopolnili čast" za njegov prihod. Zaslužijo spet nelepo ime: hinavci! Poznajo znamenja za spremembo vremena, zakaj vendar ne znamenj za nadnaravne zadeve? Zito pač ne, ker — nočejo.

Jezus jim ponovno navržje nauk o nujnosti smrti. Življenje na zemlji je "pot" do Sodnika — na njej je čas, da se uredi račun z Bogom . . .

★ Poroki morem omeniti dve: Dne 12. februarja je Pavel Knafelc pripeljal pred oltar Lucijo Čeligoj, nedavno došlo iz domovine. Oba sta doma iz župnije Zagorje na Pivki. — Dne 5. marca pa je sklenil sv. zakon Stanislav Kolarič in sicer z Marietto Johanno Hüttenmoser. Stanko je iz Poličke vasi, župnija Jerenina, nevesta pa iz Luzerna v Švici. — Obe poroki sta se vršili v naši kapelici Marije Pomagaj.

★ Krščevala so zadnji mesec sledeče družine: Dne 4. februarja je oblila krstna voda Sonjo Marijo, prvorojenka Friderika Kranerja in Marije r. Horvat, North Fitzroy. — Dne 6. februarja je bil krst Vere Elizabete, hčerke Leopolda Jauka in Elizabete r. šantek, Elwood. — Isti dan so prinesli h krstu tudi Alojza, sinka Alojza Krajncina in Gerde Jantine r. Smits, East Doncaster. — Za Dannyja Jožefa bodo klicali sinka Albina Hrvatina in Milke r. Tumbas, ki so ga prinesli iz West Sunshine dne 26. februarja. — Dne 6. marca je bila krščena Ana, prvorojenka Štefana Luka in Renate Ane r. Weidlich, Pascoe Vale. — Vsi ti krsti so bili v kapelici Marije Pomagaj v Kew. Naj za konec omenim še krst Norris Magde, ki je bila rojena v družini Evgena Benca in Magde r. Malekar ter krščena v Traralgonu dne 20. februarja.

★ Ko boste to brali, bodo velike in težke traverze, nosilci stropa dvorane oz. cerkvenega poda, na svojih mestih. Veliko delo je za nami. Vse smo morali upogniti in celo tovarna, ki nam jih je prodala, ni verjela v naš uspeh. Če bi ravne položili na ležišča v zidovih, bi se pod težo cementa in zaradi dolžine ukrivile navzdol. Delikatno delo je nadziral naš gradbeni inženir Branko Tavčar, dva 35tonska dvigača pa so nam posodili pri CRB, kjer je Branko zaposlen. Iskrena zahvala fantom Baragovega doma, ki so žrtvovali čas in močne roke. Zdaj so na vrsti varilci, katerih se je že tudi nekaj prijavilo. In pa zidarji seveda. Teh kar ni dovolj.

Do danes smo nabrali za cerkev \$16,847,96 — prvič pišem dolarje namesto funtov in se visoka številka tako lepo sliši . . . Seveda je ta vsota na banki že dokaj manjša, saj že dolge mesece pišem čeke in plačujem račune. Zato pa vsakdo, ki obišče naš katoliški center v Kew, že lahko tudi

nekaj vidi. Po vseh računih upam, da bomo delo lanko lepo in počasi končali, ne da bi obtičali brez sredstev. Darovi še prihajajo, hvala Bogu! Žal se ravno tisti, ki bi verjetno med nami najlažje posegli v žep, še niso odzvali prošnjam.

★ Dne 5. februarja letos je v geelongski bolnišnici izdihnil **Friderik Krušic** — podlegel je poškodbam, ki jih je dobil pri avtomobilski nesreči na Forrest Road, Lara, dne 24. decembra. Od takrat je bil v nezavesti. V januarju so ga prepeljali v Melbourne Royal Hospital, kjer sem ga nekajkrat obiskal, a žal mu tudi tu niso mogli pomagati. — Pokojni Friderik je doma iz Vranskega, kjer je bil rojen v maju 1932. Spominjam se ga iz Bonegille, od koder je z več drugimi fanti prišel v Geelong. Za božič 1958. je bil v avtomobilski nesreči, ki je zahtevala življenje njegovega prijatelja Jožeta Živiča, ter je dolge mesece preživel v bolnišnici. Dne 12. februarja 1961 se je v cerkvi sv. Tomaža v Norlane poročil s Suzano, vdovo Stambulovski in materjo več otrok.

Pogreb se je vršil v torek 8. februarja na pokopališču v East Geelong. Iskreno sožalje pokojnikovi družinici in vsem sorodnikom v domovini. Friderik, ti pa počivaj v miru!

★ Omeniti moram še en smrtni primer med nami, za katerega sem zvedel prepozno, da bi ga omenil v februarški tipkariji: Dne 2. januarja letos je zaspala po dolgi in mučni boleznici gospa **Leopoldina Esposito** r. Bučar. Rojena je bila dne 28. decembra 1926 v Mariboru. V Avstralijo je dospela kot begunka iz Avstrije pred kakimi osmimi leti. Leta 1960 se je poročila s Frankom, ki je po rodu iz Italije — zdaj je ostal sam z malo hčerko, ki še vedno sprašuje po mami. — Pokojno Leopoldino sem obiskal v bolnišnici "Mena House" v decembru in jo prevedel s sv. zakramenti. Lepo pripravljena je odšla v večnost. Pogreb se je vršil dne 5. januarja na pokopališču v Carltonu. — Iskreno sožalje možu in hčerki, enako staršem v domovini. Leopoldi pa naj sveti večna luč!

★ V St. Albansu smo imeli tridnevni misijon dne 3., 4. in 5. marca kot pripravo na veliko noč. Bilo je kar lepo, četudi bi bila udeležba lahko večja.

★ Naj za konec tipkarije vsem dragim rojakom izrečem iskrene želje, da bi bili velikonočni prazniki res blagoslovljeni. Naš velikonočni sporod pa je letos takle:

MELBOURNE: Na **cvetno nedeljo** (3. aprila) sv. maša z blagoslovom butaric in oljčnih vejic (dobili jih boste pri nas) ter procesijo ob **enajstih** pri lurški votlini v Kew. Sprejem slovenskih sester. Vabljene narodne noše, zlasti vsi otroci! — Takoj po maši predaja Slomškovega doma sestram, blagoslov in ogled sestrške hiše.

Na **veliki četrtek** (7. aprila) sv. maša ob sedmih zvečer pri lurški votlini. Pred mašo prilika za sv. spoved.

Na **veliki petek** (8. aprila) križev pot ob enajstih dopoldne v kapeli Marije Pomagaj v Kew. Obredi velikega petka ob sedmih zvečer pri lurški votlini. — Obakrat prilika za sv. spoved.

Na **veliko soboto** (9. aprila) imamo vse obrede (blagoslov ognja, velikonočne sveče, krstne vode . . .) s polnočno sveto mašo velikonočne vigilije pri lurški votlini v Kew. Začetek obredov ob pol enajstih zvečer, sv. maše opolnoči. (Kdor se udeleži polnočnice, je zadostil nedeljski dolžnosti velikonočne nedelje. — Kdor pri polnočnici prejme sveto obhajilo, ga sme po novih predpisih prejeti tudi pri nedeljski maši.) — Po polnočni maši **VSTAJENJE** s **procesijo**, nato blagoslov velikonočnih jedil. Prinesite s seboj stekleničke za novo

blagoslovljeno vodo! — Prilika za sv. spoved vso veliko soboto in zvečer od devete ure do obredov pri Mariji Pomagaj v Kew.

Velika nedelja sv. maša ob petih popoldne pri lurški votlini v Kew, pred mašo spovedovanje. V slučaju slabega vremena sveta maša v hrvaški cerkvi v Clifton Hillu. (Ta dan odpade naša redna slovenska služba božja v St. Albansu.)

ST. ALBANS: Velikonočno spovedovanje v torek velikega tedna (5. aprila) od 7:30 zvečer dalje. — Pridite k slovenskim obredom velikega tedna v Kew! Na veliko noč nimamo slovenske maše v St. Albansu.

GEELONG: Velikonočno spovedovanje na veliko sredo (6. aprila) od 7. zvečer dalje v Bell Parku. Slovenska maša velikonočno nedeljo ob 10:30 kakor običajno. Pred mašo spovedovanje.

BALLARAT: Velikonočno spovedovanje v ponedeljek velikega tedna (4. aprila) ob sedmih zvečer v stolnici sv. Patrika.

MORWELL (Gippsland): Velikonočno spovedovanje v soboto pred cvetno nedeljo (2. aprila) ob 6:30 zvečer. Pridite točno, ker kasneje prevzame spovednico misijonar.

Kalgoorlie v W.A. ima tudi precej Slovencev

KUZMOVO KRATKO POLETJE

Za Misli napisal Vinko Beličič

(Nadaljevanje)

RES JE KUZMA TEDAJ PRI KUMPU na Stražnjem vrhu sedel za mizo in pošteno večerjal. Preden je stopil v gostilno, si je pri kalu izmil z obraza ogljene lise. Govoril je po srbsko in čutil se je varnega. Kump ga ni prepoznal.

Komaj si je mogel verjeti, da se je tako naglo povzpел na zeleno vejo. Samozavestno je po večerji prosil Kumpa, naj mu da gorke vode in posodi britev. Medtem ko se je bril, se je nebo na vzhodu začelo vsetlikati od skorajšnje lune.

S polnimi žepi kruha in klobas je kmalu nato vzel pot pod noge.

Daleč doli za Kolpo je vzhajal mesec.

"Nikdar dolgo na istem kraju!" si je dopovedoval Kuzma. "Nikdar pri miru, če se nočem znajti v kletki! Začelo se je . . . prvič je šlo najlaglje. Zdaj pa bodo žandarji vohali za mano in pletli mreže. Skrivati se in biti nezaupen!"

Hodil je in hodil, opiral se na gabrovko in počasi lezel v breg proti Konjskemu hribu, kjer je imel znanca. Trave po košenicah so močno dišale v nočni rosi in iz črnega drevja se je oglašal čuk.

Tiste tri hiše z nekaj manjšimi poslopji na Konjskem hribu so molčale v mesečini. Vsenaokrog sami gozdovi, le vasica z njivami se jim ni dala použiti. Ko je pes — edini v zaselku — zavohal tujega človeka, se je razjaril. Še malo prej je tulil v ščip nad gozdom, zdaj pa je srdito lajal v mlečno mesečino.

Kuzma je zažvižgal.

V vasi je bilo vse tiho, vse je že spalo, samo pes je sekal v noč in tujcu ni dal blizu.

Kuzma je vnovič zažvižgal.

"Mrcina, jaz ti bom že dal vetra! Bom že našel kaj, da ti za zmerom zavežem gobec!" je zamrmral.

Začutil je neznošno jezo na pse, ki se mu bodo najbolj zapletali pod noge in mu hromili korake. Ko je videl, da ni nikogar na žvižganje, se je začel ozirati, da bi našel streho, pod katero bi pre-

nočil. Tik ob gozdu je zapazil samotno bajto in je šel proti nji.

A ni še potekla minuta, ko je začul hojo samotnega človeka. Potuhnil se je v senco in napel oči. Moški je imel na rami motiko in se je vračal domov. Kuzma je še enkrat zažvižgal.

Oni je obstal in uprl oči v grmovje. Del je motiko z rame in žvižg ponovil. Bil je napev vojaške budnice.

Tedaj je Kuzma stopil v mesečino in je šel počasi proti stezi.

"Nejko, si ti?"

"Ves, kar me je, Žan," je potihno odgovoril Kuzma. "Mislim sem, da že spiš. Od kod tako kasno?"

"Kopal sem pri Milerju."

"Pri majorju?"

"Da, na Robidi."

"Kako pa plačuje letos?"

"Jako smrkavo. A kaj hočeš — brez vsakega solda je tudi vrag."

Žan je gledal Kuzmo, ko da mu nekaj ne gre v glavo. Ta pa je vzel iz žepa kruh, klobaso in krivec.

"Postrezi si, Žan! Od Robide do Konjskega hriba si se lahko izlakotil. Majorjeva postrežba ni bogvekaj."

Žan se je ozrl na ponujeno, a dotaknil se ni.

"Kaj me pa tako gledaš?" se je zasmejal Kuzma.

"Kako te ne bi . . . saj si ko z neba padel. Pa ne, da bi te pomilostili?"

"Sam sem se pomilostil! Komaj teden dni sem vzdržal notri, potem pa me je pograbil tak dolgčas, da sem jo kar popihal. Saj bi še gagnil, če bi moral ves mesec presedeti v tisti temi in smradu."

"Iskali te bodo, se nič ne bojiš?"

Kuzma je samo zamahnil z roko in vprašal Žana:

"Koliko si zaslužil danes?"

"Dvajsetak za ves popoldan. Da ni tisto trtje vsaj tako ilovnato! Tam je za kopače res najbolje, da se žilavo prepirajo, če hočejo kam priti z delom."

"Dvajsetak — ali ni to svinjarija? Žan, tu imaš stotak!"

Žan je gledal rdeči bankovec v mesečini kot otrok. Tolikšen denar — in njemu ponujan! Začuden in nezaupen se je nasmehnil.

"Ali si ga na tleh pobral?"

"Ponarejen ni," je odvrnil Kuzma. "Naješ in napiješ se zanj — pa ne samo enkrat."

Pes nekje med hišami je zdaj že spet tulil v

meseč, ki je zmagovalno svetil z neba, da je bilo videti ko podnevi.

"Ti, čigava je tista bajta onkraj njiv?"

"Smukova iz Sredgore. Košenico ima tam in poleti vanjo spravlja seno."

"Zdaj je torej prazna in mi bo moč kdaj pre-
spati v nji."

"Do košnje te tam živ krst ne zavoha," je re-
kel Žan.

Kuzma je nekaj časa molčal.

"Žan," je naposled spregovoril, "midva se
imava še veliko pomeniti. O nocošnjem srečanju
molči ko zid! Nič me ne išči, ker se ti bom sam
oglasil, ko bo treba. Zanesem se nate. Ako boš z
mano, ti ne bo žal. Tudi ti se lahko zanesesh na-
me."

Ločila sta se. Šla sta vsak pod svojo streho, a
dolgo nista zaspala.

Kuzma je komaj mogel verjeti, da se je drzni
dan tako srečno končal. In vendar niso bile sanje:
sanje so imele priti šele s to vesoljno mesečino.

"Nisem več čisto sam. Začelo se je — in zdaj
naprej!"

Žan pa je računal: "Na stezi sem pobral pet
celih dnin. Nič znoja, nič žuljev, nič bolečin v kri-
žu — in kar pet celih dnin!"

Oba je prešinilo, kako je svoboda omamna,
zapeljiva in silna stvar. Kakor da ju je nekaj
vzdignilo od zemlje in se jima hoče vrteti v glavi.
Kakor da sta stopila na bližnjico, ki pelje do cilja
po strmem bregu . . . po nevarnem bregu.

(Še!)

PODALJŠAN PETKOV VEČER

(Iz Našega tednika v Celovcu)

KAKOR IMA MARSIKATERA DRUŽINA
NAVADO, da napravi izlet ali v soboto ali v ne-
deljo ali oba dneva, da si utrdi živce od tedenskega
napora, tako imajo marsikateri moški navado, da
svoj tedenski počitek praznujejo v noči od petka
na soboto v najnižji beznici.

Tukaj pridejo skupaj pivski bratci na "eno
rundo" in ko je ta končana, pride seveda druga,
potem pa seveda še tretja. Saj vendar ne bo samo
eden plačeval. In ko so prišli že vsi na vrsto, se
začne zopet od kraja tako dolgo, da izgube raz-
sodnost, da ne vedo, kateri je že plačal in kateri
še ne. Vsi skupaj so pa modri brez pameti, močni
brez moči, bogati brez denarja. Očitki žen in otrok
itak ne izostanejo. Še en liter!

Ta ali oni, ki ga je mogoče malo manj zaužil,
ker mu mogoče ni prijalo na lačen želodec, bi se

Misli, March, 1966

DROGOVI

I. Burnik

*Drogovi goli naše so zastave,
košati grmi bezga — kraljev venci,
za žejo hladni vrelci in studenci,
za smrtni boj škodela črne kave.*

*Držimo v milosti se vere prave,
molimo za pregrehe med Slovenci,
ponosno dvigajmo oči, mučenci,
podajmo roke si ljubezni, sprave.*

*Ko strese se nebo in rog zatrobi,
globoko spanje k rojstvu se povrne,
a knežji kamen zablešči v svobodi.*

*Tedaj Marija Mati plašč razgrne
in kralj Matjaž po sladki spanja dobi
nam v pravo smer usode čoln obrne.*

MRAK IN VRANE

I. Burnik

*Razdalje in časa ni več,
le sivi obok neskončnega neba
vije se v dalje neznane.*

*A mi maloverni vse bolj hrepeneč
za sanjami letamo,
kamor nam živim ni treba.*

*In zdaj, ko smo svet pohabili
za naše potomce,
bi radi še strgali sonce,
da mrak bi v prostorju zavladal
in vrane.*

že rad poslovil, pa ne more iz tega hudičevega
kroga. Hej, birt, še eno rundo! Za tega-le, ki se
babe boji. In ker noče biti figa mož, da bi razdiral
ta prekleti obroč, trpi pomanjkanje uboga družina.
Potem se priguglje ob pozni uri domov pijan, mo-
goče še ponesnažen, praznih žepov, jezen sam na-
se, ker pač po slabi tovarišiji rada glava boli. Po
njegovi puhli pameti so vsi drugi, počenši od žene,
otrok, farjev, delodajalcev, pa vse gor do mini-
strov, krivi revščine na svetu, samo on ne.

Alkohol tudi botruje v največji meri promet-
nim nesrečam. Ali bi ne bilo pametno, da napra-
viš po delu v petek zvečer malo večjo vijugo in se
izogneš tistih beznic (niso vse gostilne beznice),
ki te vlečejo v propad in pogubo!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Pozdrave staremu Mariboru

Imam šest let starega bratca Bojana, ki še ne zna prav pisati. Naročil mi je, naj jaz pišem in povem tole. Pred dvema letoma smo prišli iz Maribora v Melbourne in sva oba šla tu v slovensko šolo. Bojan je rekel gospodični Anici, da se mu novi Maribor bolj dopade kot stari. Ko je pa letos gdična Anica odhajala v domovino, ji je naročil, naj v starem Moriboru pozdravi vse, posebno pa dedeka in babico, katerima Bojan pošilja mnogo poljubčkov. Tudi naj vsem pove, da mu je še zmerom novi Maribor bolj všeč. Medve s sestro Dragico in starši pa želiva učiteljici slovenske šole Anici veselo in srečno potovanje in zopet veselo svidenje po njenem povratku. — **Jelka Pinterič, Melbourne.**

Naše slovo od gdične Anice,

Spremili smo učiteljico Anico Srnee do ladje. Naša usta niso vedela veliko povedati, smo pa imeli toliko več povedati s srcem. Kupili smo papirnate trake, da smo jih metali Anici na ladjo. Prav lepo je bilo videti toliko barv, pa so se nam tudi trgale. Ladja se je začela pomikati in traki so se še bolj trgali. Nam so tekle solze po licih, pa ladja jih ni videla. Lepo počasi je plavala proti Sydneyu, mi smo pa mahali, dokler smo videli našo ljubo Anico.

Še nekaj novega imamo poročati iz Melbourne. Imeli smo igro "Glavni dobitke". Šli smo jo gledat in je bila zelo lepo igrana. Profesor je bil res priden, ker se je toliko naučil. Bil je gibčen,

Veselo veliko noč voščijo MISLI koticarjem in vsem drugim svojim prijateljem

kakor bi bil 20 let star, ne pa Grandfather. Tudi tista igralka, ki ne vemo, kako ji je ime, se nam je dopadla, ko je rekla, da denar je bil, ko nas ni bilo, in denar bo, ko nas več ne bo. Samo sedaj ga ni, ko smo mi. Čestitamo vsem, ki so igrali, in želimo, da bi nas kmalu povabili še h kakšni igri. Je lepše gledati kot igrati, ker se ni treba učiti. — Na Mt. Macedon k Balohovim pa še zmerom radi gremo. So nam zelo dobri in nas pustijo, da se naskačemo in naigramo. Njihov Tonče je zelo priden fant v šoli in pravi, da on ne bo kmet, se bo rajši učil in postal kaj drugega. Že danes mu želimo polno uspeha. Lepe pozdrave pošiljamo vsem **Uršičeve sestre.**

Kronice ali veliki zvončki

Otroci, vi ne poznate cvetlic, ki se jim pravi kronice ali veliki zvončki. Vaše mamice jih pa verjetno vse poznajo. Spomnila sem se nanje, ker cveto prav za veliko noč. Rastejo po močvirnih krajih. Da smo jih našli, je bilo treba iti precej daleč.

Pred zadnjo svetovno vojno smo imeli bolno mamo. Za denar je bilo težko. Zdravila je bilo treba dobivati iz Milana v Italiji. Odkod bo pa denar, saj zdravila so draga? Otroci smo nabirali kronice, jih povezovali v šopke in jih prodajali bogatim za majhen denar. Pa se je le nabralo. Zbrano vsoto smo dali železničarju, ki je vozil v Italijo, pa je kupil zdravila za našo mamo. Bila jih je zelo vesela.

Zdravila so za nekaj časa pomagala, vendar nam je mama umrla in odšla k Bogu, ko smo bili še šolarji. Potem nismo več nabirali kronic za prodajo, ampak smo z njimi krasili mamin grob. Tako smo mi ljubili svojo mater. Gotovo tudi vi ljubite svojo in ste ji hvaležni za vse. — **Marta Zrim.**

OPOZORILO STARŠEM V SYDNEYU

Vabim starše in otroke, ki žele imeti butarice za cvetno nedeljo, naj pridejo v Slomškovo šolo v Paddingtonu na tiho nedeljo 27. marca ob 1:30 pop. Bomo pletli butarice. Vabljeni tudi otroci, ki sicer ne obiskujejo naše šole.

Ant. Vodopivec, učiteljica

ANICA PIŠE KOTIČKARJEM — OD DALEČ

Dragi koticarji: —

Kar ne morem verjeti, da je med nami taka razdalja. Ko tipkam to pismo, se vozimo skozi Rdeče morje. Še kak teden dni, pa bom doma med svojimi. Misel na to se mi zdi kot lepa pravljica, preveč lepa, da bi bila resnična. Pa vendar je.

Moja morska pot je zelo zanimiva. Že ob vzhojni avstralski obali navzgor je bilo dosti videti in tudi slikati. Zelo širok svet se nam je pa odprl, ko smo zavozili med otoke Indonezije. Posebno mi je ostal v spominu vulkan Komba. To je majhen griček, ki štrli iznad nepregledne vode. Jahan rek, po katerem je tekla lava, je še rumene barve. Zadnjikrat je bruhal nekako pred 40 leti. Potem smo se peljali mimo drugega majhnega otočka, ki smo na njem lahko videli slamnate kočice domačinov. Videti je bilo tudi skromne krpe obdelane zemlje na pobočju. Od večjih otokov smo pa videli le kos Sumatre.

V Singapore smo na žalost privozili šele proti večeru. Morali smo si ga v naglici ogledati, ker smo nadaljevali vožnjo še isto noč.

Singapore je najbolj znamenit po svoji mešanici človeštva. Že z ladje se nam je nudila zelo pestra slika obrazov in noš. Bili so Kitajci, Malajci, Indijci in bogve, kaj še. Hitro smo najeli taksi, da bi nas zapeljal v mesto. Plačali smo tri funte za tri ure. Najprej smo se peljali do velikih trgovin, ker je Singapore znan po nizkih cenah.

Misli, March, 1966

Pri eni smo se ustavili. Bila je založena z aparati vsake vrste in prav tako z drugim blagom. Hotela sem kupiti kaj majhnega za spomin, pa prijazne prodajalke te kar prislijo, da kupiš več. In sem kupila nekako "štolo". Cena je bila zmerna in sem bila zadovoljna s kupčijo — dokler mi ni sopotnik pokazal dve štoli, ki jih je kupil v drugi trgovini za isti denar kot jaz eno . . .

Potem smo se peljali na nizek grič, da smo gledali na Singapore v nočni razsvetljavi. Bil je krasen pogled. Pa so nam vendar misli uhajale k trgovinam in smo se pogovarjali, kaj je kdo kupil in koliko plačal. Nekdo je pokazal trak za magnetofon za 21 funtov. Takoj sem si ga zaželela tudi jaz. Saj moram med potjo in potem doma posneti glasove in jih vzeti s seboj v Avstralijo! Pregarila sem skupino, da smo se vrnili v trgovino. Morali bi videti, kako so zažarele oči prodajalkam, ko so nas spet zagledale. Kako smo kupovali, je predolga zgodba. Le to naj povem, da sem odšla iz trgovine z novim kovčkom, magnetofonom, kitajsko obleko, indijsko bluzo, celim kupom manjše ropotije in — dolgom. Ko smo se vrnili na ladjo, je bilo zanimivo opazovati, kako obloženi so prihajali potniki iz Singapora. Potem pa spet razkazovanje, primerjanje, poizvedovanje, koliko je kdo plačal. Meni se je spet temnil obraz: slabo sem kupovala . . . No, bom pa v Bombayju bolj prevdina!

Bombay! Od nekaj sem želela videti vsaj košček Indije. Že kot otrok sem znala župančičevo pesem:

Tam v Indiji Koromandiji
bonbončki visijo raz veje
in izpod grmiča se vsakega
medena potičica smeje.

O, pa ni bilo ob mojem obisku Indije nič takega. Dospeli smo v Bombay tudi šele zvečer in imeli 3 ure za ogled. Zbrala se nas se skupina 10 ljudi in smo dejali, da pojdemo peš, češ da bomo tako vse bolje videli. Pa nas je takoj obsula množica domačinov in ponujala vseh vrst vozila. Na vso moč smo jim dopovedovali, da hočemo iti peš. Otresli smo se jih, pa brž nato so nas obkrožili prodajalci, berači, otroci, pohabljeni. Ta ti ponuja nekaj v prodajo, tam ti drobna mamica moli roko, v drugi drži slabotnega otročička. Začutiš, da te nekdo vleče za rokav. Pogledaš in vidiš, da te otrok prosi za dar. Nekdo ti moli papirček z naslovom dobre prodajalne, kamor ti želi pokazati pot . . . Štirje od naše skupine niso vzdržali vrveža, vrnili so se na ladjo. Ostalih šest smo na-

(Konec str. 92)

Z Vseh Vetrov

DVANAJST MILIJONOV AVSTRALCEV naj se izseli v Ameriko, peti kontinent naj prepuste za naselitev Indijcem. Tudi Novozelandčani naj mislijo na izselitev, da njihovo deželo lahko prevzamejo Japonci. Tako si zamišlja ureditev sveta na Pacifiku neki azijski duhovnik, ki je objavil svojo razpravo v amerškem katoliškem tedniku Commonweal. Stvar se sliši in bere skrajno fantastično in na prvi mah se bralec zgolj prizanesljivo nasmehne. Pa pojdemo, zakaj pa ne! Nekoliko razmišljanja ob takem fantastičnem predlogu ga kmalu zresni. Azija se polni z ljudmi do prekipevanja, Avstralija je v primeri z velikostjo še kar prazna. Večina Avstralcev omejuje nova rojstva do skrajnosti, uradna Avstralija se žene za množično uvažanje novih naseljencev, pa ti morajo biti beli. Seveda se bodo tudi ti bali novih rojstev v svojih družinah. Praznina bo ostala. Ali more kdo po pameti pričakovati, da bodo Azijci to neskladnost molče in mirno gledali? Pri vsem tem misel, da bi se Avstranci izselili v Ameriko, ni tako fantastično zanešenjaška.

KLIC TRIGLAVA v Londonu poroča: Ľansko leto (1964) je prinesel turizem Jugoslaviji 90 milijonov dolarjev. Pričakovali so, da bo letos še boljše in so že računali z 120 milijoni dolarjev. Toda število turistov z Zahoda se je zmanjšalo, poraslo pa je število turistov z Vzroda. Iz komunističnih dežel prihajajo v množicah in so opremljeni s šotori iz druge svetovne vojne. Komaj prekoračijo mejo, se utaborijo ob robu kakega gozda in se preživljajo s tatvino krompirja, fižola, zelenjave itd. Izginejo tudi kure in zajci. Po nekaj dneh se karavana premakne naprej in ponovi se ista pesem.

KAKO POBIJATI KOMUNIZEM, so učili poleg mnogo drugega v neki višji šoli Združenih držav. Učna knjiga je imela nauk o pobijanju komunizma izražen v 10 točkah. Izpiti so bili tudi pismeni. Neka dijakinja je šla delat pismeni izpit brez priprave. Ni se ji ljubilo učiti. Dobila je za nalogo, naj našteje 10 točk o pobijanju komunizma. Nobene se ni mogla spomniti. Pa se je domislila in napisala deset božjih zapovedi. Nekje stoji tiskano, da so ji dali za tak pismeni izdelek najboljši red.

VELEKOMUNISTA MAOCETUNG IN TITO sta vse prej kot prijatelja. Nimata lepe besede drug za drugega in tudi misli o komunizmu ter

njegovih nalogah se jima ne ujema. Ujele so se pa v zadevi osebnega avtomobila. Oba sta poslala pošto v Stuttgart na Nemško, naj jima izdelajo avto model Mercedes Benx 600. To je najbolj luksuzen avto na vsem svetu. Stane kakih 25.000 dolarjev. Zakaj pa ne? Saj si ga je naročil tudi Sukarno, ki niti ni prav zares komunist.

"DOSLEDNOST" V SVETOVNI POLITIKI je po večini šviga švaga čez dva praga. Na primer: Washington goreče podpira London v njegovem boju proti uporni Rodeziji. Na drugi strani pa molči, ko London dobičkanosno vodi trgovino uvoza izvoz s severnim Vietnamom, ki je Amerika z njim v vojnem stanju. Angleži pravijo, da trgujejo s severnim Vietnamom zato, da bi se rdeči Kitajci ne polastili angleške kolonije Hong Kong. Pa je to prazen izgovor, zakaj jasno je, da Hong Kong v angleških rokah Kitajcem dosti bolje služi, kot bi služil, ako bi ga vzeli Angležem iz rok. Nehal bi biti okno v svet in dvoriščna vrata v njihovo rdečo hišo in iz nje.

DR. A. TRSTENJAK PIŠE v knjigi "Če bi še enkrat živel": V Ameriki sem doživel, da si je moral po kosilu vsak gost sam pomiti svoj pribor. Razen tega imajo navado, da si mora na družabni večer vsak jedila in pijačo prnesti s seboj, ker gospodinja, ki "povabi", ne opravlja gospodinjskih poslov. Sicer je pa tudi pri nas (v Sloveniji) vedno bolj v navadi, da gosta na kosilo povabimo v restavracijo, ne na dom, ker bi bilo to preveč zahtevno za gospodinjstvo.

AFRIŠKE DRŽAVE, ki so se nadavno osamosvojile in jih je dolga vrsta, imajo še vedno veliko rodniških bolečin. To je bilo pričakovati. Zato so se jim že od vsega začetka postavile ob zibelke skrbne pestunje v obliki močnih in izkušenih držav na Zapadu in na Vzhodu. Posebno goreče za "pomoč" novorojenkam so bile rdeče države, na čelu vsem seveda Sovjetija in Kiina. Afrika se jima je zdela zrela za komunizem, naj bo sovjetski ali kitajski. Zadnje čase se pa izkazuje, da je Afrika precej sita take pomoči z Vzhoda. Mnogim rdečkarjem je že pokazala, po kateri poti se lahko vrnejo domov. Tudi za zapadnjake in njihove vrste demokracije Afrika ni do konca navdušena. Vide ti je, da se hoče korak za korakom postaviti na lastne noge in zadihati po svoje.

AKCIJA ZA DOM

ZOPET JE EN MESEC DELA za DOM za nami. Uspeh naporov je, da je sklad za skoro \$150.00 bogatejši. Pustni prireditvi v Paddingtonu in Bankstownu sta prinesli skupno \$104.53, kazanje filma v Cabramatti in Wollongongu pa \$23.74. Poleg tega pa sta dva rojaka darovala vsak po dva dolarja: Franc Valenčič in Danilo Šajn. Tako je trenutno finančno stanje SKLADA ZA DOM \$4.600.41 (v dolarjih). Na obeh krajih so bile pustne zabave prav dobro obiskane. V Bankstownu se je udeležila zabave celo precej močna skupina iz Wollongonga, ki sta jo organizirala Pavle Arhar in Anton Pirnar. Prišli so z najetim avtobusom; harmonika Pavla Arharja jim je med potjo krajšala dolgo vožnjo. Poleg tega smo wollongonškim rojakom hvaležni za pomoč in lepo udeležbo pri filmu "Vesna" v nedeljo 13. februarja. Upam, da jim bomo kmalu lahko pokazali tudi drugi del: "Ne čakaj na maj".

"Pirhovanje" na velikonočni ponedeljek, 11. aprila, bo tudi važno za Akcijo: SREČOLOV NA TEJ PRIREDITVI BO ŠEL V SKLAD ZA DOM!

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY — AKCIJA ZA DOM

vas vljudno vabi na filmsko predstavo

"NE ČAKAJ NA MAJ"

Znova vabimo vse rojake, naj nam čimbolj pomagajo pri delu za Dom, da bi lahko čimprej kupili zemljo ali kako poslopje, ki bi ustrezalo namenu. — Pomagajte nam lahko, da se pridružite delavnim članom Akcije. To je zelo potrebna in dragocena pomoč, ki jo je težko preceniti in plačati z denarjem. Udeležujte se vseh prireditev, podprite Akcijo za Dom z velikodušnim darom, ali pa celo z mecenskim, da bo vsota hitro zrastle do zavidljive višine.

Namesto sive malodušnosti, caganja in nezaupanja si nadenimo maško velikodušnost, pogum, optimizem, podjetnost, voljo do dela in pripravljenost na žrtve. Pokažimo svetu, da naš narod živi in hoče živeti. Naj ne bo med nami neednosti in razlik, češ, ta je Ljubljčan, štajerc, Dolenjec, Gorenjec, Primorec, Prekmurec, Prlek, Korošec ali Notranjec — kadar gre za tako važno stvar, kot je NAŠ SKUPNI DOM, smo vsi samo SLOVENC!

Za odbor Akcije
P. Valerijan

ŠKRJANČKOVE PLOŠČE

lahko še dobite. Vprašajte zanje kateregakoli člana zbora ali pa p. Valerijana v Paddingtonu. — Rojaki v Melbournu jih lahko nabavijo pri P. Baziliju, Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. — Cena \$5.00.

Plošča je 12 inč Long Play in ima na prvi strani devet slovenskih pesmi, na drugi pa kar deset naših najlepših narodnih.

ki bo v marcu na dveh krajih:

1. v farni dvorani, St. Patrick, Blacktown, v soboto, 26. marca in
2. v farni dvorani v Cabramatti v nedeljo, 27. marca obakrat ob pol osmih zvečer.

Kot predfilm boste videli barvni film o smučarskem športu v Planici in o Jadranskem morju in njegovi obali.

PROSTOVOLJNI PRISPEVKI —
ZA DOM V SYDNEYU

Odbor Akcije za Dom

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 27. marca (TIHA), četrta v mesecu:

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15

Nedelja 3. aprila (CVETNA) prva v mesecu:

Blacktown, stara cerkev, ob 10:30

Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Pred mašo spovedovanje in blagoslov butaric.
BROADWAY (Sv. Benedikt) ob 3.00 pop.
sklepna pobožnost "malega misijona."

HAMILTON — NEWCASTLE ob 6. zvečer
v znani cerkvi.

Nedelja 10. aprila VSTAJENJE GOSPODOVO,

VELIKA NOČ (druga v mesecu):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15

WOLLONGONG ob 4.45 pop. v St. Francis
Home, Cliff Rd. Vhod v kapelo iz Corrimal
St. med Gibbs & Campbell ulicama.

Nedelja 17. aprila (BELA) tretja v mesecu:

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30

MISIJSKA TRIDNEVNICA

("Mali misijon" namesto romanja)

Broadway, sv. Benedikt od 1. do 3. aprila. —
Minilo je leto, ko je bil v Sydneyu prvi misijon.
Važna obletnica, ne sme mimo nas kar tako. Ob-
noviti moramo lansko vneto za krščansko življe-
nje, utrditi lanske sklepe. To bo najlepša pripa-
va na **veliko noč**, ki je spet prav blizu. Obenem
se bomo odzvali klicu sv. Očeta, ki nas vabi na
praznovanje "malega svetega leta".

Lanski misijonar p. Odilo je žal daleč. Pa v
duhu in z molitvijo bo med nami. Misijonsko tri-
dnevnicu bomo opravili trije tukajšnji vaši duho-
vniki. Pridigal bo vsak večer drug. Vabimo vas
prav iskreno, da se ogrejete za to tridnevnicu in
se znova lotite resne DUHOVNE OBNOVE.

Podroben spored tridnevnic

Petek (prvi v mesecu) 1. aprila: ob pol osmih
(7.30 zvečer) sv. maša in pridiga. **Spovedovanje**
za veliko noč

Sobota 2. aprila: ob osmih zvečer (8.00 PM)
sv. mašo in je pridiga. **Spovedovanje** za veliko
noč.

Nedelja 3. aprila: ob treh popoldne (3.00 PM)
križev pot s petjem, nato pridiga in sv. maša. Za-
hvalna pesem. **Spovedovanje** za veliko noč.

SLUŽBE BOŽJE V SVETEM TEDNU

LETOS BOMO IMELI SLOVENCIM lastna sve-
ta opravila zadnje tri dni velikega (svetega) te-
dna. Lani smo imeli samo polnočnico ob sklepu
sobotnih sv. opravil, letos pa vse tri dni. Spet
korak naprej.

Vse tri dni bodo sv. opravila pri sv. Jožefu
v **Leichhardt**, kjer imamo svojo sv. mašo po
enkrat na mesec. Spored je tak:

VELIKI ČETRTEK (7. aprila), spomin usta-
novitve sv. Rešnjega Telesa. Sv. maša ob **osmih**
zvečer, sv. obhajilo za vse, pred mašo spovedova-
nje.

Po sv. maši se prenese Najsvetejše na poseben
oltarček za češčenje, ki bo **trajalo do polnoči**. Mo-
lili bomo v posebne namene, ki bodo sproti napo-
vedani. Lepo prosim družine in posameznike, da
se udeležite tega češčenja **vsaj za pol ure**, ki si
jo skušajte najti v načrtu tu spodaj.

Rojaki s priimki, ki se začno z A, B, C, Č, D
od 9 — 9.30

z E, F, G, H, I, J, od 9.30 — 10

z K, L od 10 — 10.30

z M, N, O od 10.30 — 11.

s P, R od 11 — 11.30

s S, Š, T, U, V, Z, Ž od 11.30 — 12.

VELIKI PETEK (8. aprila) spomin Kristu-
sove smrti na križu. — Liturgični obredi ob 3.
pop. Zaključek s skupnim sv. obhajilom. Spove-
dovanje od 2. naprej.

Obredi vključujejo branje pasijona po Jane-
zu, razkrivanje bridke martre, češčenje križa. Ker
bo vse v slovenščini, boste lahko sledili vsemu
z velikim duhovnim užitek.

VELIKA SOBOTA (9. aprila) spomin Gospođovega počitka v grobu. Obredi se začno ob 11. ponoči: Blagoslovitev ognja in velikonočne sveče in kmalu nato ponovitev krstnih obljub, končno sv. maša (velikonočna polnočnica) s skupnim sv. obhajilom.

Udeležba pri tej polnočnici zadostuje za izpolnitev nedeljske dolžnosti. Sveto obhajilo se lahko ponovno prejme pri maši čez dan.

SPOVEDOVANJE

Vselej eno uro pred obredi velikega tedna v Leichhardtu.

Poleg tega: **Veliki petek: Blacktown** od 10 — 12 dopoldne

Sydney (St. Patrick) od 2 — 3 popoldne
Paddington (St. Francis) od 6 — 7 zvečer.

Velika sobota: Paddington (St. Francis)
od 9 — 10 dopoldne
od 6 — 7 zvečer

B&x, !ž ū4aijn. ūūūūū dIYčū Ndt.annn

Cabramatta od 1.30 — 2.30 pop.

Sydney (St. Patrick) od 3 — 4 pop.

"Žegen" pirhov in drugih dobrot v Cabramatti in Sydneyu veliko soboto po spovedovanju, v Leichhardtu po polnočnici.

Šparovčke "Project Compassion" lahko od daste ob koncu postnega časa v svojih župnijskih cerkvah ali pa pri slovenski službi božji. Imate še kaka dva tedna, da si kaj pritrgate in vržete nekaj prihrankov v kranilček za stradajoče po svetu.

OLAJŠANA POSTNA POSTAVA

Sveti Oče Pavel VI. je dal pred začetkom postnega časa objaviti postno postavo, ki vsebuje nekaj novosti:

1. **Strogi post** (en sam poln obed na dan) in **zdržek** (nič mesa) je zdaj samo še **na pepelnico sredo in veliki petek**.

2. **Vse petke** v letu ostane **zdržek** (od mesa) kakor doslej. Velja za odrasle in zdrave med 14. in 59. letom, kakor tudi določba pod točko 1. Če je potreben spregled, ga dobiš pri duhovniku.

3. Otroci smejo ob petkih jesti meso **do izpolnjega 14. leta**. (Doslej je bilo le do 7. leta). Vključeni sta pepelnica in veliki petek. Pritrgovanje pri jedi (post) pa že doslej ni bilo predpisano do 21. leta

Kljub vsemu olajšanju pa ostane zahteva po zatajevanju in spokornih delih. Več molitve, opuščanje zabav in podobno bo služilo namenu.

VESELO ALELUJO VOŠČIJO

VSEM VAŠI SLOVENSKI

DUHOVNIKI

DR. I. MIKULA BRISBANU IN CANBERRI

BRISBANE: Na veliko noč ob 10. spovedovanje, ob 11. slovesna služba božja. Cerkev je St. Mary's v So. Brisbane.

CANBERRA: Postna tridnevica prve tri dni velikega tedna 4. 5. in 6. aprila ob 6. zvečer: križev pot in sv. maša.

Na veliko noč služba božja ob 7. zvečer.

Cerkev: St. Mary's poleg "Civica".

OPOZORILO VSEM: Velikonočni ponedeljek odletim v Evropo. Predvideno se bom mudil tam več mesecev. Zato po 1. aprilu ne pišite na moj naslov v Rose Bay. Pišite na naslov MISLI.

Moj naslov na Koroškem: Rev. J. Mikula, Latschach, Faakersee Krnt. Austria.

Misli, March, 1966

SYDNEY — N.S.W. — SYDNEY

Zopet ste vsi lepo vabljeni na

PIRHOVANJE

Velikonočni ponedeljek zvečer 11. aprila

PADDINGTON TOWN HALL

(Oxford & Oatley)

Naj nas to naše tradicionalno snidenje zbere spet letos v velikem številu.

Slovenska Karitas

VESEL DOPIS IZ WHYALLE, S.A.

Marta Zrim

MISLI SO SE SPOMNILE NAŠEGA MEN-GŠA. V moje največje začudenje in veselje. Moram še jaz kaj dostaviti.

Rada verjamem, da je Mengeš dobil ime po sv. Mihaelu. Spominjam se, da so nas Nemci v drugi svetovni učili drugače. Trdili so, da prihaja ime od nekega grofa v 14. stoletju, ki mu je bilo ime Mengos. Pa jaz rajši verjamem Trdimu. Pošljim sliko glavnega oltarja iz leta 1950. Posnel jo je Janez Vajder iz Mengša o priliki prvega sv. obhajila. (Žal je pretemna — Ur).

Kar se pa tiče pisatelja Janeza Trdina, smo Mengšani nanj ponosni, čeprav je, ko je bil še mulc, uganjal neumnosti. Tako pač kot jih mulci še danes uganjajo. Sam piše, da ga je Reginežev oča obesil za pete na hruško, ko ga je zalotil s polnimi žepi maslenk. Lepo je brati njegova zbrana dela. Jaz sem jih že drugič načela. Ima dosti takega, da se človek vedro nasmeje.

Z naročnino smo malo kasni, pa menda ne zadnji. Sicer bi me pa veselilo, če bi bili. To bi

pomenilo, da so MISLI že dobro založene za to leto. Verjetno je pa še kaj zamudnikov. Jaz bi jih opomnila, naj pohitijo in pokažejo, da cenijo naš list, ki je zdaj spet med nami edini in nas tako lepo povezuje.

Proti koncu lanskega leta je tudi nas tu obiskal g. dr. Mikula. Bilo je lepo iznenadenje. Na žalost se nas je le malo zbralo, nismo bili pravočasno obveščeni. Bo drugič bolje, zlasti če bomo naprej vedeli. Kljub vsemu prav iskrena hvala za obisk.

Kaj je pa zdaj s tisto korespondenčno šolo za slovenski jezik, ki je bila nekoč napovedana? Rada bi, da bi se moja fanta, 12 in 13 let stara učila slovensko pisati. Po možnosti sporočite, če šola še obstoji.

Prilagam skromen dar za p. Poderžaja v Bengaliji. Rada bi med rojaki tu zbrala kaj za pirhe p. misijonarju. Nič še ne vem, če bom uspela ali ne. Veselo veliko noč tudi p. uredniku in vsem ljubiteljem našega lista!

ANICA KTIČKARJEM . . . (s str. 87)

daljevali pot. Trdno semo se držali skupaj.

Ko smo tako šli po ulicah, se naenkrat obrne dekile pred nami in mi zakliče: Anna, holy cows! Te sem res želela videti. Po ulici, kamor smo zavili, so se krave svobodno sprehajale, nemenč se za ljudi in promet. Ob robu ulic so si revni Indijci kuhali večerjo ali se spravljali spat. Zavijali so se v nekake rjuhe in se vlegali za spanje na pločnike. Malo pozneje smo našli speče ljudi v parkih, pod drevesi, vsepovsod. Ker so ulice oslabo razsvetljene, moraš paziti, da ne stopiš na človeka . . .

Ker se je ob naših postankih in celo ob hoji prej opisani vrvež spet in spet ponovil, smo nazadnje le vzeli "kočijo" z enim konjem. Saj so nas tudi noge že pošteno bolele. Voznik je zahteval šest rupij in smo radi obljubili. Vozil nas je po mračnih ulicah sem in tja in povsod smo imeli pred očmi same žalostne prizore. Eni sopotniki je postalo slabo, pa smo prosili voznika, naj nas potegne proti ladji. Na tej vožnji sem ugibala, koliko prometnih nesreč mora biti v Bobmayu, ko sem videla, da se prometnih predpisov komaj kdo drži.

Ko smo pricijazili do tja, da se je videla zvez-

da naše ladje, je voznik nenadoma zavil v stransko ulico, zelo mračno. Začudili smo se. Ustavil je in zanteval plačilo: šest rupij za vsakega! Zatrdili smo mu, da smo se pogodili za šest rupij za vse, on pa je gnal svoje: šest rupij za vsakega! Kakor je bil sicer majhen, popustil ni nič, kar na pretep se je pripravljaval. Tudi oba fanta v naši skupini sta bila za pretep. Ženske smo se kar malo umaknile in čakale, kaj bo. K sreči je prišel policaj in miril. Ker nam je bilo prerekanja že dosti, smo dali vozniku vsak po 2 rupiji in se spustili skoraj v beg proti ladji. Od tam se je videl Bombay ves drugačen. Kopal se je v lučih, da bi človek mislil: sama lepota ga je . . . Otroci, ne pozabite na "Mission Box", ki jo imate v šoli. Ne morete si misliti, koliko lačnih ljudi je v Indiji!

No in — sedaj v Rdečem morju. Sinoči smo videli Aden, danes pa le nekaj golih otokov na obeh straneh. Po dveh dneh bomo pri Suez. Od tam navadno organizirajo "Quick trip to Cairo." Tako bomo en ves dan občudovali zgodovinske znamenitosti od Sueza do Port Saída. Se že veselimo piramid, kamel in sfing. Vam bom že kaj pisala, kako bo v Egiptu. — Pozdrav vsem od Anice.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

(Do 15. februarja)

\$8.00: Neimenovana, Niko Krajc, Pavle Keršič;

\$6.00: Lojze Košorok; **\$4.00:** Franc Wagner, Viktor Falež, Roman Uršič, Slavko Golobič, Marjan Lavko, Milan Beribak, Štefan Toplak, Anton Lečnik;

\$2.00: Stanko Pevc, Janez Marinček, dr. E. Miglič, Marija Vorša, Anton Kustec, Jože Barbič, Štefka Smole, Jože Grilj, Tone Žitnik, Darko Stanič, Franc Vravnik, Franc Vrabec, Lucijan Mozečič, Jožef Plesničar, Anton Štukelj, Peter Bižal, Mirko Cuderman, Evgen Braidot, Ema Kowalski, Mario Saksida, Stane Tomšič, Vinc. Mavrič, Jože Petek, Juri Tomazič, Franc Rolih, Frances Mukavec, Alojz Ličen, Cvetko Falež, Mirko Skerbič, Miha Hočevar, Jože Medved, Aleks Kovač, L. Masten, L. Pirnat, S. Bezgovšek, A. Kosi, J. Sok, J. Jana Čeh, G. Korotančnik, A. Srnec, M. Potočnik, Fr. Štibilj, P. Bizjan, I. Slavec, F. Plazer, H. Juršević, S. Andrejašič, J. Kromar, M. Kavčič, Zora Pace, L. Budin, A. Jesenko, J. Kunek, Sl. Očko,

S. Petkovšek, D. Volk, Karl Mezgec, A. Čečko, J. Božič;

\$1.00: I. Figar, M. Darmanin, R. Bernes, Fr. Danev, Z. Svetina, H. Lavrenčič, M. Persič, št. Tomšič, Fr. Pavlovic, Al. Pungerčar, P. Arhar, št. Savle, E. Kalčič, A. Cevec, S. Furlan, Sl. Jaklič, A. Fretze, Fr. Bregantič, I. Gregorich, M. Krševan, V. Dajenko, I. Ahlin, A. Klančič, J. Simon, A. Kurinčič, S. Zitterschlager, A. Gjerek, F. Lasič, Fr. Juha, I. Hozjan, E. Torbica, M. Kropelj, M. Lotrič, J. Androjna, E. Lozej, Fr. Frigula, J. Rupnik, M. Crissani, I. Cetin, Ed. Pungerčar;

\$0.50: Švigelj Brothers, I. Božič, J. Koprive, J. Stemberger.

ZA SLOMŠKOVO ZADEVO: **\$2.00:** Peter Bizjan, Neimenovan; **\$1.00:** Jos. Rupnik, Ivanka Kariž.

ZA P. PODERŽAJA: **\$2.00:** Jože Skubin, Roman Zrim, Neimenovan.

ZA "SLOVENICUM" v Rimu: **\$20.00** Franc Vrabec; **\$10.00** Cvetko Falež; **\$6.00:** p. Bernard, **\$4.00:** Jože Petrič, Jože Renko, Ivan Zlatar.

Tisočera hvala vsem darovalcem. Kakor je razveseljiva vnema za darovanje v SKLAD, je vendar želeli več darov v ostale namene . . . Bog povrni vsem!

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Claude Emil Lozej, Haberfield. Oče Emil, mati Emilija, r. Cergolj. Botra Angelo in Olga Uljan — 13. februarja 1966.

Bernard Danev, Hillsdale. Oče Frank, mati Mary Magdalen, r. Azzopardi. Botra Maria Pia Bulfon in Angela Azzopardi — 20. februarja 1966.

Kristina Kati Berginc, Enfield. Oče Peter, mati Cvetka, r. Bukovec. Botra Viktor Berginc in Tilen Krnel — 20. febr. 1966.

Diana Zadnik, Strathfield. Oče Franc, mati Marija, r. Penko. Botra Mirko in Gabriela Zadnik — 20. febr. 1966.

Edvard Bobek, Newtown. Oče Konrad, mati Anastazija, r. Mauridu. Botra Frida Mauer. — 27. febr. 1966.

Tanja Topolovec, South Strathfield. Oče Jože, mati Antonija, r. Stariha. Botra Vid in Cvetka Stariha — 6. marca 1966.

Mislj, March, 1966

Marija Kristina Vojska, Rydalmere. Oče Florian, mati Kristina, r. Jug. Botra Lojze in Lojzka Jug — 6. marca 1966.

Diana Prinčič, Mayfield-Newcastle. Oče Richard, mati Cecilija r. Jamar, Botra George William in Margareth Clare Barclay — 12. februarja 1966.

Ernest Dion Strassberger, Hamilton-Newcastle. Oče Milan, mati Anica r. Podgorelec. Boter Dušan Miklič — 12. februarja 1966.

Viktor Jože Košorok, Lilyfield-Sydney. Oče Jože, mati Lojzka r. Tomažin. Botra Rudi in Kristina Novak — 20. februarja 1966.

Paul Joseph Prammer, Parramatta — Sydney. Oče Joseph, mati Ana r. Ušaj. Botra Emil in Frances Vičič — 6. marca 1966.

Vesna Marija Franca, Wentworthville. Oče Silvano, mati Zorka r. Pavlovec. Botra Ivan in Francika Kobal — 13. marca 1966.

NEW SOUTH WALES

Concord. — V Amer. Dom. sem bral dopis domžalskega rojaka o obisku v rojstnem kraju. Med drugim piše: Domžalski funkcionarji so me hoteli prepričati z raznimi zvijačami o dobrotah novega reda. Zavrnil sem jih in njihove obljube, ki ostajajo prazne že 20 let. Ljudje so nehali verjeti vanje in prenašajo križe in težave z zagrizenim upanjem v boljše bodočnost. Mladi ljudje se jeze. Pravijo, da so delali udarniško po gozdovih in prostovoljno gradili, da so prišli na boljša delovna mesta v tovarnah in drugod. Sedaj jih odpuščajo. Oduščen se jeze: Za to se nismo borili! Funkcionarjem sem vrgel v obraz, da bi radi uničili našo Ameriko, če bi mogli. Le kje bodo potem dobivali pšenico? Tako smo se dajali kar na cesti in vsak je dobil odgovor, kakor ga je bil vreden. Tovariši so mi obetali tudi zapor. Vprašal sem jih, če ne znajo nič drugega, kot spravljati ljudi pod ključ. Saj je treba ljudem dajati hrano tudi v ječi. Zakaj bi hranili še ameriške turiste, saj imajo dovolj lastnih grešnikov... Ko sem ta dopis bral, sem se spomnil na članek v zadnjih MISLIH, da mora Tito zaradi deviz puščati begunce — "kriminalce", da mu delajo škodo prav pred nosom doma. — **Pepe Metulj.**

VICTORIA

Healesville. — Če dobro plačuješ in se bistro držiš, ne boj se za MISLI, jih nikoli ne izgubiš." — **Anton Češko.** — — — Iz izkušnje je pisal naš zvesti plačnik, naj k srcu si vzame to vsak naročnik. — **Urednik.**

Lower Templestowe. — Minila sta že dva meseca, odkar smo prejeli letošnji Baragov KOLE-DARČEK. Zelo nas je razveselil. Priserčna hvala zanj in še po sebez za tako redno pošiljanje lista MISLI. Vsi ga z veseljem prebiramo, saj je tako domač in nam prinaša košček domovine, ki jo v tujini še vedno pogrešamo. MISLI so pa kakor mavrica, ki nas z domovino povezuje. Sprejmite od vse naše družine lepe pozdrave. — **Karl Čolnik.**

Pascoe Vale. — Težko čakam na tretji del romana Ljudje pod bičem. Zelo me zanima, kako bosta končala Viktor in Silva. Pisatelj Mauser lepo zadene duše in značaje svojih ljudi. Ne moreš zapreti knjige, dokler ne prideš do zadnje strani. Ko opisuje bližnjo preteklost naše narodne tragedije, tudi omili nekatere preostre robove resnične stvarnosti. Piše pač roman, ne zgodovino. Morajo biti tudi rožice, ne samo trnje. Čast mu! — **Jože Grilj.**

Springvale. — Pošiljam naročnino za nas in sosedove v večjih številih kot smo bili vajeni. Dolar je povzročil to spremembo, pa pri MISLIH se ne bo poznalo, ha! Pa naj povem drugo zanimivost. Prejeli smo pismo iz domovine od sorodnika, ki pozna našega urednika, in nam priporoča, da si naročimo list MISLI. Nekje tam pri Ormužu je doma, pa pozna naš list. Ni vedel, da smo naročeni nanj že kakih sedem let. Redno ga berem tudi jaz, saj bi drugače kar skoraj pozabila svojo slovenščino, ko se sučem le med Avstralci in skoraj lažje govorim angleško. Tudi pišem že lažje. Veseli nas, da list MISLI poznajo tudi v domovini, čeprav po pošti ne sme tja, in ga celo nam priporočajo. Kako bi ga mi tukaj ne bili veselili. Naj Bog da svoj blagoslov listu in uredniku — **Anica Cimmerman.**

Newstead. — Naprošen sem, da bi poizvedel, kje v Avstraliji živi rojak **Rudi Razboršek**, star 38 let. Že dolgo se ni oglasil materi Tereziji v Framu pri Mariboru. Zadnji njegov naslov, ne vem, kako star, je bil: Newtown, NSW., 50 Linthorpe St. Kdor od bralcev ga pozna, naj ga opozori na to objavo. Prav lepa hvala! — **L.M. Martin.**

WESTERN AUSTRALIA

Port Hedland. — Ko pišem iz te daljave, moram najprej malo nakazati, kje je ta kraj. Na kratko povedano: visoko v Zapadni Avstraliji ob Indijskem oceanu. Skoraj na sredi med Perthom in Darwinom. Odsel sem v ta kraj nekoliko iz potrebe, nekoliko pa iz radovednosti, da vidim, kako se drugod živi in dela. Pa mi ni žal, da sem se odločil za ta izlet. Preletel sem tisoče milj, pa če

ostanem tu šest mesecev, dobim stroške za vožnjo povrnjene. Sicer pa zaslužim toliko skoraj v enem tednu. Živimo tukaj nekako tako kot v paradizu. Obleke skoraj ni treba nositi, odeja je nepotrebna. Sploh je življeje kar znosno, za kar je poskrbel moderna tehnika. Zaposlen sem pri gradbi novega pristanišča. Ne daleč od tu, kakih 72 milj, je bogat rudnik železa, pa ga pri sedanjih napravah v pristanišču niso mogli zadostno izkoriščati. Poleg novega pristanišča gradijo novo naselje na otoku Finucase za delavce in njihove družine. Otok bo s pomočjo nasipa zvezan s suhi zemljo. Mislim sem si, da bom pri tem delu zaposlen kot edini Slovenec, pa sem našel tu že nekaj Franceljnov in Jozetov. Hrvati in Srbi so pa kar močno zastopani. Prav lep pozdrav vsem. — F.E.

Maylands. — Dragi p. urednik, Veseli me, da ni bilo zamare, ko sem vas napravila za Dolenjca. Nekoč sem brala, da ste od Trebnjega doma. (Ho, pa me ja niste zamenjali s škofom Baragom? V tem primeru bi bilo še veliko manj "zamere". — Ur.) Nisem vedela, da je tak kraj tudi na Gorenskem. (Saj ga po moji vednosti ni. — Ur.) Pa bodite to ali ono, magari če Korošec, vsi Slovenci, ne le Dolenjci, si dosti pomagamo z vami, ko nam

z listom MISLI tako živo zbujate spomine na vse, kar so nas učile naše matere. To nam je potrebno, ker na tujem se tako lahko pozabi. Bog vas živi!
— Ivanka Pungerčar.

QUEENSLAND

Brisbane. — Pri nas smo imeli pustno zabavo, ki je bila izvrstna, kar se tiče domačnosti in dobrega razpoloženja. Slovenske pesmi so odmevale po vsej dvorani. Vsi smo peli. Slovenske plošče so pa pele za plesno rajanje. Bili smo kakor ena sama velika družina. Le žal, da prihajajo na naše zabave skoraj vedno le eni in isti ljudje. Nekako polovica nas pride skupaj. Kje je pa druga polovica? Vem, da nekateri imate otroke, ki jih ne morete vzeti s seboj, pa tudi ne samih pustiti doma. Taki ste seveda oproščeni. Kaj pa drugi? Kam zahajate? V nemški, srbski in poljski klub? Tako se Slovenci odtujujemo lastni skupnosti in potujčujemo sami sebe. Društvenemu odboru vsa čast, veliko si prizadeva za skupnost. G. Vogrinu gre zahvala za gramofone. Upam, da se vidimo zopet na povelikonočni zabavi dne 16. aprila. Želeti je veliko večje udeležbe in v tem pričakovanju kličem vsem: Na svidenje! — Kristina Plut.

PREJELI SMO IN OBJAVLJAMO:

AGENCIJA ZA SVOBODNO SLOVENIJO

Agencija za Svobodno Slovenijo je organizacija, ki si postavlja za smoter propagiranje in aktivno delo za ostvaritev takih pogojev na ozemlju Slovenije, ki bodo vsem volivcem omogočili, da brez strahu na svobodnih in tajnih volitvah izrazijo svojo voljo.

Slovenski narod je suveren in ima edini pravično odločati tako o svoji notranji ureditvi kot o svojih zunanjih zvezah.

Emigracija nima pravice odločati vnaprej, kako naj se slovenski narod vlada in s kom naj sklepa državne zveze, vendar ima pravico in dolžnost, da se v svobodnem svetu bori in usmerja vse politično, gospodarsko in kulturno delo za ostvaritev takih pogojev v domovini, ki bodo vsakemu pedincu omogočili:

svobodo govora, tiska, zborovanja, volitev, gospodarstva in vere.

Zavedamo se globalne borbe med svobodnim in nesvobodnim svetom, zato bomo svoje napore povezali z naporom vseh tistih držav, narodov, strank, organizacij, cerkev, skupin in posameznikov, ki stremijo k svobodi in ohranjanju demo-

kratičnih in krščanskih pridobitev naše civilizacije.

V našo akcijo in članstvo bomo pritegnili tudi čimvečje število ne-Slovencev, ki so nam pripravljene pomagati. Zavedamo se važnosti dobrega razmerja s publiko, med katero živimo po vseh kontinentih, zato si bomo prizadevali, da se kot narod dostojno predstavimo v svobodnem svetu. Prav tako bomo storili vse v naši moči, da oblasti opozorimo na nevarnost vseljevanja komunističnih in kriminalnih elementov.

Pojem naroda je političen pojem, zato je že skrajni čas, da postavimo stvari na pravo mesto in pod politiko začnemo razumevati vzvišeno službo narodu in preko njega človečanstvu.

Zavedamo se važnosti vzajemne borbe in koordinacije z ostalimi zaslužnjimi narodi in še posebej z narodi, ki trpijo pod komunistično diktaturo v Jugoslaviji. Svoboda je nedeljiva.

Podpiramo napore za čimprejšnjo sestavo močne in reprezentativne slovenske provizorične vlade v zamejstvu.

Ljenko Urbančič, predsednik

PRIPOMBE K PROMETNEMU ŠTRAJKU V NEW YORKU

Dr. Basaj v Amer. Slovincu

OD ŠTRAJKA TRPIJO sto in sto tisoči, ki v sami stvari ne morejo nič odločati, nič vplivati. Kaj to pomeni? To pomeni, da vprašanje štrajkov ni zakonito urejeno, kot bi moralo biti.

Zakaj je štrajk potreben? Potreben je zato, ker po sedanjem gledanju je pravica ia strani tistega, ki je močnejši. Toda ali moremo priznati, da ima na svoji strani pravico tisti, ki je močnejši? Če to priznamo, smo s tem priznali pravico pesti (po nemško: Faustrecht).

Zakonodaja tega vprašanja ni uredila. Zakaj ne? Ker so prizadete pravice delavcev? To je pa lahko kočljivo — politično. Kjer gre za vprašanje prometa v osem milijonskem mestu, ne bi smelo priti vmes vprašanje plač in drugih koristi delavcev in drugih mestnih uslužbencev. New York si postavlja svojo mestno upravo v svobodnih volitvah. Proti taki svobodno izvoljeni upravi ne bi

RIBNIČAN IN METLIČAN SE POGOVARJATA

Stari Majk

POGUMEN METLIČAN SE JE ODLOČIL, da bo peš prepotoval vso Slovenijo. Podal se je na pot in krenil iz Metlike preko Črnomlja in gor čez Koprivnik v Kočevje. Pot ga je utrujala in bolj in bolj počasi je potoval. Na poti iz Kočevja se je ustavil ves utrujen v Ribnici. V gostilni si je naročil skromno večerjo, si priskrbel prenočišče. Po večerji je še malo posedel v gostilni in kmalu je prisedel k njemu zelo zgovoren lončar, ki je znal po "ribenških inženirskih" določbah dobre piskre delati. Kmalu sta bila v živahnem pogovoru. Ribničan je pravil Metličanu, kaj je vse doživel v svojem lončarskem poklicu. Omenil je, da ni dolgo tega, ko je moral napraviti lončeni lonec v takem obsegu, da se je v njem lahko skuhalo juhe za najmanj 1000 ljudi. Metličan je debelo gledal. Za ocvirk mu je še "zaupal", da je bilo lansko leto v Ribnici tako vroče, da so se podnevi muham krila osmodila. Metličan je še bolj debelo gledal, potem je pa on eno povedal Ribničanu.

"Da, da, na svetu se marsikaj čudnega zgodi. Prav imaš ti dragi Ribničan. Zdaj naj pa še jaz eno povem o lanski vročini. Verjemi mi ali ne, ali res je, da lani je bila pri nas v Metliki taka vročina, da smo morali kokoši z ledom krmiti. Ako bi jih ne bili, bi nam bogme nesle kure kuhana jajca."

smelo biti štrajka. Taka uprava ima varovati koristi vseh občanov, med njimi tudi uslužbencev mestnih prevoznih sredstev.

Kako so politiki bojazljivi in majhni! Dobro vedo, da vprašanje ni urejeno, dasi bi moralo biti. Pa si mislijo: mogle bi nastati politične posledice — slabe za stranko! Torej se ne vmešavajmo . . .

Na predlog uprave prevoznih sredstev je sodišče izdalo odlok, naj se štrajk odloži in da stranaka časa za pogajanja. Toda predsednik unije s 23,000 člani je odlok sodišča raztrgal na TV . . .

FEBRUARSKA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: 1 čreda — 4A vsota — 9 lime — 10 osel — 11 omara — 13 arena — 14 mnogo — 15 Euroa — 18 odtok — 21 krut — 22 erba — 23 Adam — 25 knit — 26 inn — 27 ave — 28 kor — 30 Saint — 32 parki — 34 klin, Iva — 36 Ohio — 37 Etna.

Navpično: 1 človek — 2 Rim — 3 Ema — 4 Dermota — 5 soroden — 6 ose — 7 ten — 8 Alaska — 12 Ana — 13 ago — 16 urana — 17 rudniki — 19 trikrat — 20 obtok — 24 mati — 25 kepi — 26 isto — 29 riba — 31 NLO — 33 ave.

Rešitev poslali: Franc Koren, Jože Grilj, Peter Bizjan, Angela Gruntar.

FRANC IN MARIJA BERKE

sporočata rojakom, da sta pred kratkim prevzela avtomobilsko garažo

COOKSHILL MABLE GARAGE

na vogalu

Cabramatta Rd. & Mt. Pritchard St.
Cabramatta, N.S.W.

Prijazno vam bosta postregla z vsem, kar je potrebno vašemu avtu: petrol, popravilo itd.

TEL. (garaža) 602-5280
(na domu) 72-1049

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!

TRGOVSKO PODJETJE EXPORT-IMPORT JOŽE VIPAVC

STUTTGART O, STOCKACHSTRASSE 20, W. GERMANY

nudi rojakom v Avstraliji priložnost, da na zelo preprost način omogočijo sorodnikom in prijateljem v domovini in ostalih delih sveta nabaviti **razne proizvode** svetovno znanih nemških tovarn po izredno ugodnih in **konkurenčnih cenah**, ki so znatno cenejše od domačih:

Gospodinjske stroje vseh vrst, radioaparate, televizorje in magnetofone, električne šivalne stroje, motorne kosilnice Irus in Holder, motorne škropilnice in traktorje.

Zahtevajte naše ponudbe in pojasnila.

Odgovarjamo takoj v slovenščini. Pošiljke odpremljamo po želji takoj v domovino, kakor tudi v ostale dele sveta.

VOŠČIMO VAM VSEM VESELO ALELUJO

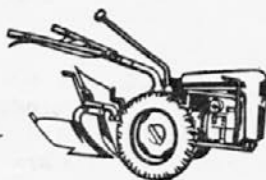
Poljedelski stroji znamke IRUS

kosilnica model
ER 7 KS

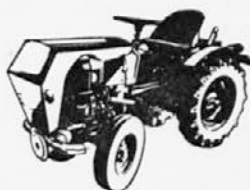
stane
450 USA dol

enoosni traktor U 1200
Diesel 8 KS

stane
970 USA dol

traktor Diesel A 12
10 KS

stane
1316 USA dol

kmečki mlin od 7
do 10 KS

stane od
500 do 1160 USA dol

PHOTO STUDIO

NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy N. 6, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni

Odrpito vsak dan od 9. do 1.

in od 3. do 7. pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9. zjutraj

do 7. zvečer — TEL: JA 5978

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W. A.

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNIMI KOLESI, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDARJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJSNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRICEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, POOB-LASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za VIC. Mr. J. Kapušin, 103 Fifth Ave., North Altona, Vic.
Tel. 391-4737

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd. Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi. Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motokikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja trrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO
— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NASEGA POSLOVANJA